

Krikščionybės kilmės paslaptys

© Gedas-Erwin Schneider

Malta, Valletta: St. Paul column
Foto - Myriam Thyes

Krikščionybės kilmės paslaptys

ir kas mums nepasakoma.

Visiškai kitaip, nei teologai teigia, sako Jėzus iš Nazareto:

„Ieikite pro ankštus vartus, nes erdvūs vartai ir platus kelias veda pražūtin ir daug juo einančių. Kokie ankšti vartai ir siauras kelias į gyvenimą, ir tik nedaugelis jį randa.“ (Mt. 7, 14-15)

Krikščionys mano, kad gerai žino, kaip atsirado krikščionybė. Bet vargu ar kuris žino, kas anuomet tikrai nutiko, tarp 29-tų ir 393-čių m. e. metų, kai krikščionybė formavosi. Nors manoma, kad Jono krikštas 29-ais m. e. metais padėjo pamatą krikščionybės atsiradimui, tikrumoje ji formavosi tik nuo 41-ų m. e. metų. Nuo tada, kai Paulius, tada dar Saulius, priėmė kaip vardą savo pasekėjams liaudyje sklindančią, Pauliaus pasekėjus pajuokiančią pravarde „christianous“ (Lietuvoje sakoma „krikščionys“). Tuo Paulius padėjo pamatą krikščionybės atsiradimui.

Pauliaus mokymas ir šiandien sudaro esminę krikščionių religijos dalį. Taigi, yra labai smalsu pastudijuoti, kaip ir kokią įtaką padarė Pauliaus mokymas krikščionybės kilmei. Dar vienas rimtas pagrindas atidžiai pastudijuoti Pauliaus laiškus ir Apaštalų darbų knygą apie Paulių, yra pakankamai gerai žinoma Pauliaus gyvenimo chronologija ir pakankamai tikslus Pauliaus laišku datavimas. Taigi, iš Pauliaus laišku ir iš Apaštalų darbų knygos galima labai gerai atstatyti chronologinius įvykius, kurie vedė į krikščionybės atsiradimą.

Deja, formuojantis krikščionybei daugelis pirminių šaltinių, kurie, sekant Pauliaus mokymą neatitiko tariamo „teologinio būtinumo“, buvo augančios bažnyčios atmesti ir dažniausiai sunaikinti. Visiškai suprantama, jei kurie raštai buvo atmesti. Betgi tikrai įtartina, kai pagalvojama, kodėl tokia gausybė ankstyvųjų raštų buvo augančios bažnyčios sistemingai naikinami.

Pasekmėje, be keleto kitų išlikusių istorinių šaltinių, esame ypatingai pririšti prie Naujojo Testamento, kaip prie dar išlikusio istorinio šaltinio, tiriant krikščionybės kilmės klausimus. Taigi, atidžiai pažvelkime ką Naujasis Testamentas pasakoja pats apie save ir apie krikščionybės kilmę. Naujojo Testamento duomenis sujungus su dar išlikusiais kitais istoriniais šaltiniais, atsiskleidžia labai aiškus ir tikras vaizdas, kaip krikščionybė atsirado.

Siauras kelias

Kaip žinome, kai prie Jordano upės Jonas Krikštytojas pradėjo krikštyti nuodėmių atleidimui, dar nebuvo jokių krikščionių. Iš to sekant, nebuvo jokios krikščionybės ir savaime suprantama, nebuvo jokio Antikristo.

Taip, kaip Evangelijoje surašyta: „Anomis dienomis pasirodė Jonas Krikštytojas. Jis skelbė Judėjos dykumoje: ‚Atsiverskite, nes prisiartino dangaus karalystė‘. | Penkioliktasis ciesoriaus Tiberijaus viešpatavimo metais, Poncijui Pilotui valdant Judėją, Erodiui esant Galilėjos tetrarchu, jo broliui Pilypui - Iturėjos bei Trachonitidės krašto tetrarchu, Lisanijui - Abilėnės tetrarchu, prie vyriausiųjų kunigų Ano ir Kajafo, pasigirdo Viešpaties žodis Zacharijo sūnui Jonui dykumoje. | Taip pasirodė dykumoje Jonas. Jis krikštijo ir skelbė atsivertimo krikštą nuodėmėms atleisti. Pas jį traukė visa Judėjos šalis ir visi Jeruzalės gyventojai. Jie išpažindavo nuodėmes ir buvo jo krikštijami Jordano upėje.“ (Mt. 3,1-2; Lk. 3,1-2; Mk. 1,4-5)

Ciesoriaus Tiberijus valdė tarp 14-tų ir 37-tų m. e. metų. O Jonas krikštijo 29-ais m. e. metais, penkioliktasis Tiberijus viešpatavimo metais. Tuo krikštu Jonas paskelbė naują laikmetį, nuodėmių atleidimo laikmetį ir suformavo naują Dievo suvokimą. Jis parodė esminį skirtumą tarp atleidžiančio Dievo, ir Dievo kuris iki tol buvo suvokiamas vien per įstatymą, teismą ir bausmę, - be jokio atleidimo.

Suprantama, ne taip, lyg egzistuotų du skirtingi dievai, kaip Irenėjus iš Liono arba jo bendraamžiai dar prieš 1800 metų mus pamokyti siekė. Aršus Pauliaus pasekėjas Irenėjus, savo paties išrastu „dvigubu dievu“ ir Antikristu, reiškė didžiulę neapykantą savo konkurentams.

Nuo pat naujojo laikmečio pradžios nebuvo jokios kalbos apie „dvigubą dievą“, kaip teigė Irenėjus. Viskas sukosi vien ir vien apie (naują) Dievo suvokimą. Jonas Krikštytojas skelbė, kad tikrasis naujojo laikmečio, nuodėmių atleidimo laikmečio atstovas, yra Jėzus (iš Nazareto). Ir kaip sakyta, pagal Senąjį Testamentą, Dievas buvo suvokiamas per įstatymą ir teismą. Bet pagal Jėzaus mokymą, Dievas turi būti suvokiamas kaip malonė, per atleidimą ir meilę. Jėzaus mokymas formuoja principą: „Ne žmogus turi tarnauti įstatymui, bet įstatymas tarnauja (turi tarnauti) žmogui“. Taip Jėzaus mokymas formuoja Naują Testamentą. Ir savaime suprantama, ne visi tapo dėlto laimingi.

Platus kelias

Fariziejai manė priešingai, kad jie taps teisuoliais, jei kiekviename žingsnyje ar žingsnelyje griežtai ir paraidžiui laikysis įstatymų. Bet tuo pačiu, tam, kad nereiktų taip griežtai laikytis įstatymų, kaip jie iš kitų reikalavo, fariziejai ir kiti tariami teisuoliai manė, kad galima per „prekybinį sandorį“ su Dievu, per kokią tai auką, derantis dėl aukos dydžio kaip turguje, atpirkti savas nuodėmes. Ir tariamai tada jie stotų prieš Dievą, kaip tikri teisuoliai.

Trumpai tariant, tie tariami teisuoliai tiesiog siekė apmulkinti Dievą. Kartais jiems pakakdavo nunešti ant altoriaus kokį paukštelį, o kartais net aviną, ir tariamai taip, iš savo nuodėmių išsivaduoti. Suprantama, tikrumoje tie tariami teisuoliai nė nemanė nuo savo nuodėmių nusigręžti. Vietoj to, jie aukojo viską aplink save, jau vien maloniai patylėjęs apie tai, kad kitaip mąstančius jie tiesiog užmušdavo akmenimis.

Tokie pamokymai, kaip Jėzus mokė: „Eikite ir pasimokykite, ką reiškia žodžiai: „Aš noriu pasigailėjimo, o ne aukos““ (Mt. 9,13), tiems tariamiems teisuoliams ir ypatingai fariziejams, buvo kaip rakštis akyje.

Taigi, tie tariami teisuoliai ir ypatingai fariziejai, persekiojo Jėzų kiekviename žingsnyje, kol pagaliau jie Jėzų nukryžiavo. Sakoma, kad Poncijus Pilotas tai padarė. Bet taip gali sakyti vien tas, kuris dar niekada neskaitė Evangelijų. Visos kanonizuotos Evangelijos detalčiai aprašo, kodėl Poncijus Pilotas aukštųjų kunigų sukurstytą susidorojimą su Jėzumi daleido¹. Bet ir po to, kai Jėzus buvo nužudytas, tie tariami teisuoliai ir ypatingai fariziejai, nerado sau ramybės. Jie persekiojo visus Jėzaus pasekėjus ir žudė juos.

Lygiai taip, kaip pats aršiausias Jėzaus persekiotojas, Saulius. Labai panašu, kad norėdamas nusišalinti savo darbus persekiojant Jėzų, vos keletą metų po Jėzaus nužudymo, Saulius išsigynė savo tikro vardo ir pasivadino Pauliumi. Nudienos krikščionys sako, kad tai Sauliaus krikšto vardas. Bet jei tai būtų Sauliaus krikšto vardas, jis būtų pasivadinęs Pauliumi dar 35-tais m. e. metais, kai tariamai buvo pakrikštytas. Deja, iš Apaštalų darbų knygos (13,6-9) seka, kad tik po susitikimo su Kipro prokonsulu Sergijumi Pauliumi apie 44-us m. e. metus, ir Saulius pasivadino Pauliumi. Taigi ir šiame darbe bus

¹ Plačiau apie tai skaitykite priede, „Kas pasmerkė Jėzų?“

vartojami abu vardai, kiek įmanoma sekant chronologiją. Bet citatose bus vartojamas tas vardas, kuris įrašytas citatoje.

Krikščionybės įkūrėjas Saulius, militaristiškai nusiteikęs aršus diasporos žydas iš Tarso, aršiausias fariziejus iš fariziejų, kaip jis pats save vadina, atvyko į Jeruzalę apie 30-tus m. e. metus. Netrukus ir Jėzus Jeruzalėje skelbė savo mokymą, kur už tai buvo nukryžiuotas. Po Jėzaus nukryžiuavimo apie 31 / 32-us m. e. metus iš žydų pusės kilo didžiulis Jėzaus pasekėjų persekiojimas, o po Stepono nužudymo apie 33-čius m. e. metus, Jėzaus pasekėjų persekiojimui ėmė vadovavo Saulius. Apie tai pasakoja Apaštalų darbų knyga: „Dievobaimingi vyrai palaidojo Steponą... (...) O Saulius stengėsi išnaikinti bendruomenę, naršydamas po namus, suiminėdamas vyrus ir moteris ir siųsdamas juos į kalėjimą.“

„Tuo tarpu išblaškytieji, keliaudami skelbė džiaugsmingą naujieną. Taipogi Pilypas nukeliavęs į Samarijos miestą, skelbė gyventojams Mesiją.“ Jam į pagalbą atvyko apaštalai Petras ir Jonas. Tokiu būdu jau apie 33-čius m. e. metus, Jėzaus mokymas buvo skelbiamas ir stambeldžiams, tokiems kaip Simonas ir jo aplinka Samarijos mieste. (Apd. 8, 2-40) Ši žinutė paneigia populistinę nuomonę, kad Saulius buvo pirmasis stambeldžių apaštalas.

O tuo metu, kai Pilypas skelbė Mesijo mokymą Samarijoje, tuoj po Stepono nužudymo, neapykanta persipildęs Saulius kreipėsi į vyriausiąjį kunigą ir išsiprašė raštus Damasko sinagogoms, kad ir ten galėtų persekioti Jėzaus pasekėjus. Bet pakeliui į Damaską, vos porą metų po Jėzaus nužudymo, apie 35-tus m. e. metus, aršusis Saulius, staiga pasivadino tariamu šventuoju. Ta proga Saulius paskelbė gražiai skambančią pasakėlę apie save, apie tariamą regėjimą prie Damasko. O keletą metų vėliau, tos pačios pasakėlės pagrindu, tada jau Paulius, jis pats save paskelbė net apaštalu! (1. Kor. 9, 1) Nors nei Saulius, nei vėliau Paulius, jokių mums žinomu būdu niekada nebuvo pašauktas apaštalas.

Ir mes norime vadinti apaštalais Jėzaus Nazariečio asmeniškai paskirtus jo mokinius, ar jų pasekėjus. Tokių, asmeniškai paskirtų Jėzaus mokinių, Evangelijos įvardina virš aštuonių dešimčių. Kodėl tokio aršaus fariziejaus iš fariziejų, kaip Sauliaus pats save vadina, Jėzus nepasirinko savo mokiniu, sekant Evangelijas yra visiškai aišku. Ir kaip sakyta, grynai chronologiškai nei Saulius, nei vėliau Paulius neturėjo jokios galimybės tapti Jėzaus Nazariečio apaštalas.

Krikščionys rimtai klysta, kai mano, kad Saulius prie Damasko tariamai buvo pašauktas Jėzaus apaštalu. Tos tariamos vizijos metu, kaip Saulius vėliau pasakojo Lukui, Sauliui tariamai buvo liepta: „Kelkis, eik į miestą, ten bus tau pasakyta, ką turi daryti.“ (Apd. 9,6) Bet Saulius, arba tuojau pamiršo kas jam buvo liepta, arba kai diktavo laišką galatams tiesiog pamiršo tai, ką jis apie viziją buvo pasakojęs Lukui ankščiau.

Laiške galatams, kuris buvo parašytas apie 57-tus m. e. metus, tą pasakėlę, apie tariamą viziją prie Damasko, Saulius, tada jau Paulius, atpasakoja visiškai kitaip: „...neskubėjau tartis su kūnu ir krauju ir nenuvykau į Jeruzalę pas anksčiau už mane pašauktus apaštalus, bet iškeliavau į Arabiją ir vėl grįžau į Damaską.“ (Gal. 1, 16-17) Taigi, kaip teigia Paulius, jis tariamai sekė vizijos nurodymais.

Kadangi Saulius, tariamos vizijos metu buvo tariamai apakintas, „nesitardamas nei su kūnu nei su krauju“, jis nežinia kodėl, skubiai nuraitojo į Arabiją. Ir tik po to jis pakluso tariamam vizijos paliepimui eiti į miestą. Tokias smulkmenos atrodo tikrai juokingos ir jas galima būtų pilnai ignoruoti, jei keturios skirtingos versijos Naujajame Testamente, nesiektų aprašyti tokį svarbų, tariamai šventą, atsivertimą. Apaštalų darbų knygoje, visiškai skirtinguose, trijuose epizoduose Lukas sąžiningai atpasakoja tai, ką jis iš Saulius išgirdo apie 35-tų metų tariamą viziją prie Damasko. Jis atpasakoja tai, ką jam pasakojo Paulius kiek vėliau, kai apie 50-tus m. e. metus Paulius pasikvietė Luką raštvedžiu.

Apaštalų darbų knygoje (9, 3-9), kalbant apie 35-tus metus, randame glaustą pasakojimą. Kalbant apie 58-tų metų įvykius ta pati pasakėlė jau pateikta iš esmės papildyta ir kiek kitaip (Apd. 22,6-11). O apie 60-tus m. e. metus, tą pačią pasakėlę karaliui Agripui pateikė Paulius jau kaip rimtą teologinį pašaukimą. Čia Paulius kalba apie Damasko pasakėlę kaip tikras Chamelionas, kuris kaskart ir vis kitaip siekia ta pasakaitę pritaikyti savo klausytojams!

Eusebijus iš Cesarėjos apie 305-tus m. e. metus pradėjo rašyti bažnyčios istoriją ir pirmas aštuonias knygas išleido apie 311-tus m. e. metus. O dešimtą bažnyčios istorijos knygą užbaigė apie 323-čius m. e. metus. Reikia pripažinti, kad daug Eusebijus pasakojimų yra legendinio pobūdžio, nors dažnai jie turi tikrovišką pagrindą. Antroje bažnyčios istorijos knygoje randame įdomų, legendinį pasakojimą apie sukčių ir apaštalą Petrą, kur tas sukčius, taip kaip ir Paulius buvo apakintas: „Po to, kai minėtas apsišaukėlis Judėjoje buvo

apaštalo Petro išaiškintas kaip piktadarys, jis netrukus pabėgo ir savo dvasioje dieviškos, nuostabios šviesos apakintas, (pabraukta autorias), leidosi per jūrą“ (HE II 14). Šiame Eusebijaus pasakojime minimas apsišaukėlis buvo apakintas lygiai taip pat, kaip ir Saulius! Tik tas piktadarys per tai tikrai netapo apaštalu. Labai panašu, kad Saulius atpasakoja šitą pasakojimą apie apaštalą Petrą ir tą sukčių ir jį pritaiko sau.

Net jei Saulius tikrai buvo apakintas per tai jis tikrai netapo apaštalu, kaip ir tas minėtas piktadarys. Nors Saulius, tada jau Paulius, teigia priešingai. Sekant paties Sauliaus pasakojimą, jam buvo vien liepta nustoti persekioti Jėzaus pasekėjus. Ir jei Saulius net matė kokią tai šviesą, kas mažai tikėtina, Jėzaus jis tikrai nematė. Paulius matė Jėzų nebent tada, kai stovėjo po kryžiumi ir tyčiojosi iš Jėzaus. Be to tūkstančiai žmonių anuomet matė Jėzų, bet apaštalais per tai jie netapo, kaip teigia Paulius apie save. Visai įmanoma, kad Sauliui prireikė tos pasakėlės po Stepono nužudymo kovoje prieš Jėzaus mokymą, prisiminus savo mokytojo Gamalielio pamokymus, kurie kiek prašviežino jo mintis. (Apd. 5,34-39; 22,3)

Prie Damasko neįvyko joks stebuklas. Galima tikėti stebuklais, bet nereikia tikėti melagiais! Nes Saulius (taip pat ir Paulius), kaip jis vis dar apie 60-tus m. e. metus ir iki savo gyvenimo pabaigos apie save teigė, buvo ir liko fariziejus iš fariziejų. Pavyzdžiui, kai žydai prieš vietininką Feliksą apkaltino Paulių esant Nazariečių sektos vadeiva, kuris norėjo išniekinti šventyklą, Paulius išsigynė esąs nazarietis, trumpai ir aiškiai: „Jie negali įrodyti to, kuo dabar mane kaltina“. (Apd. 24 5-15) Šį kartą Paulius tikrai nemelavo, nes jis tikrai niekada nebuvo nazarietis, nesekė Jėzaus Nazariečio mokymu ir tikrai nebuvo Nazariečių sektos vadeiva. Todėl vietininkui Feliksui jis ramiai patvirtino esąs ištikimas fariziejus, kuris seka įstatymu ir tiki mirusiųjų prisikėlimu. Ir visur, kur tik Paulius apie tai šneka, jis niekur nesako „aš buvau fariziejus“. Jis sako aiškiai ir vienareikšmiškai: „aš esu fariziejus“. Ir dar daugiau, jis sako: „aš esu fariziejus iš fariziejų“, vienas aršiausių fariziejų!

Grįžtame į 39-tus m. e. metus Jeruzalėje. Praėjus trims metams po tariamo atsivertimo prie Damasko, Saulius pagaliau drįso pasirodyti Jeruzalėje, kaip tariamas Jėzaus mokymo skelbėjas. Ir kaip Paulius apie 57-tus metus laiške galatams pats teigia, jis norėjo aplankyti apaštalą Petrą ir kuo daugiau sužinoti apie Jėzų. Nes naujasis „misionierius“ apie Jėzaus mokymą išvis nieko neišmanė. O ir

tariamoji vizija prie Damasko, apie Jėzų Nazarietį ir Jo mokymą, nedavė ir negalėjo duoti jokių žinių. Ta tariama vizija joku būdu negalėjo apie Jėzų Nazarietį ir Jo mokymą duoti žinių. Nes tada, būtų neįmanoma suprasti, kam reikėjo Jėzui išvis eiti į pasaulį ir būti nukryžiuotam? Jei taip paprastai, kaip teigia Pauliaus šalininkai, tariamos vizijos ar keletu tariamų apreiškimų būdu, buvo galima perduoti visą Jėzaus Nazariečio mokymą kokiam tai fariziejui Sauliui.

Suprantama, tokį aršų persekiotoją, kaip Saulius, Jeruzalėje tuojau visi atpažino ir niekas nenorėjo turėti su juo reikalų. Vien Barnabas sutiko tarpininkauti Sauliui. Kaip Saulius savo tikslams laimėjo Barnabą, greičiausiai liks amžinai paslapyje. Nors ir šis įvykis, danguje nėra paslaptis. O Barnabas, nuvedė Saulių net pas Petrą. Taigi, kaip įpratęs, aršusis Saulius ir čia pasiekė savo tikslą. Užuoat prašinėjęs aukštųjų kunigų raštų, Jėzaus pasekėjams naikinti, Saulius įsibrovė tiesiai į patį Jėzaus pasekėjų centrą. Ir kiek vėliau per sukeltą rimtą barnį, jis atsikratė ir Barnabo (Apd. 15,39).

Ir apaštalas Petras tikrus Sauliaus tikslus perprato per vėlai. Pasekmėje, gana greitai apaštalas Petras nebegalėjo apsiginti nuo Pauliaus pažeminimų ir prieš save, kaip Paulius pats tvirtina laiške galatams (2,11-14). Pauliaus įžūlumas pasiekia viršūnę, kai jis savo pamokymais aiškina geriau už apaštalą Petrą žinaš Evangeliją, kurią apaštalas Petras su savo palydovais pats padiktavo ir Markaus (Morkaus) pagalba paskelbė. Jau vien laiško galatams paskelbimu, Paulius leidžia sau gryną akiplėšiškumą, užsipuldamas ir žemindamas apaštalą Petrą, bei kitų apaštalų autoritetą: „O iš įžymesniųjų asmenų pusės, kokie jie buvo kadaise...“ (Gal. 2,6), sako Paulius, lyg apie 57-tus m. e. metus įžymesnieji asmenys jau būtų visiškai nieko nebeverti. Lyg vien Pauliaus spekuliacijos Dievu, kaip teigiama šiame, originale klaidingai suformuotame Pauliaus sakinyje, tariamai turi kokią tai vertę. Kaip krikščionys teisina Pauliaus dokumentuotus Jėzaus apaštalų ir kitų Jėzaus pasekėjų žeminimus, ir kokias pasakėles tų Pauliaus teiginių vietoj vertimuose jie išsigalvoja, yra visiškai nesvarbu. Pažeminimai ir pasityčiojimai, lieka tuo, kuo jie yra, ir nesvarbu, kaip kas tą melo ratą sukioja.

Tuo pačiu laiku, apie 57-tus m. e. metus, klastingai išgudrautų klausimų pagalba, Paulius pats save pabrėžtinai paskelbė apaštalu: „Ar aš ne apaštalas? Argi nesu regėjęs mūsų viešpaties Jėzaus?“ (1. Kor. 9,1) Jau patys klausimai yra vien akivaizdus melas. Nes klausimo

prasme, Paulius nėra Jėzaus apaštalas ir nėra Jėzaus matęs! Kaip sakyta, Saulius matė Jėzų nebent tada, kai tyčiojosi iš Jėzaus. Ir kaip sakyta, jokios kitos progos būti pašauktu Jėzaus apaštalu, nei Saulius, nei Paulius tikrai neturėjo, grynai chronologiškai.

Taigi, net ir menkas melas, yra vien melas. O Paulius, meluoja visiškai sąmoningai, ką jis pats sako. Jis net mano, kad tuo pasitarnauja Dievo tiesai: „Bet jei Dievo tiesa per mano melagystę tik skaidriau nušvito jo garbei, tai kam dar teisti mane, kaip nusidėjėlių?“

(Röm. 3,7) Net pats menkiausias melas yra nuodėmė, ir joks melas negali pasitarnauti Dievo tiesai. Nes tiesa yra virš bet kurio melo, kadangi vien tiesa aprašo bet kurį melą. Ir jei kas pastoviai meluoja, kodėl reikėtų manyti, kad jis išvis kada nors sako tiesą?

Ir kaip matome, kuo įžūlesnis melas, tuo lengviau minios juo patiki. Kaip tik taip, šitas Saulius / Paulius, vien įžūlaus melo pagalba sudėjo krikščionybės pamatus.

Krikščionybės kilmė

Praėjus dešimčiai metų po to, kai Jonas krikštijo prie Jordano, apie 39-tus m. e. metus, kai Saulius pasiekė pirmuosius susitarimus su apaštalu Petru, vis dar nebuvo jokio teokratinio Kristaus, nebuvo jokių teokratinų krikščionių, Ir kaip savaime suprantama, dar nebuvo jokios teokratinės krikščionybės. Lygiai taip, nebuvo jokio Antikristo. Kokią svarbią įtaką krikščionybei daro Antikristas, matysime kiek vėliau.

Sekant Apaštalu darbų knygą (11, 26), tik apie 41-us m. e. metus, „Antiochijoje pirmą kartą imta vadinti mokinius krikščionimis“. Čia minimi vien Sauliaus mokiniai. Tas žodis "christianous" graikų kalboje reiškia: "toks kaip Kristus", "panašus į Kristų". O Jėzus Nazaretis, sekant Evangelijas yra Mesija ir jis niekada nesivadino Kristumi, niekada neskelbė krikščionybės ir savaime suprantama nebuvo krikščionis.

Tad ir Pauliaus mokiniai tada Antiochijoje, būsimi krikščionys, vargu ar turėjo ką bendro su Jėzaus Nazariečio mokiniais. O pats Saulius ir po susitikimo su apaštalu Petru, apie Jėzaus mokymą menkai ką išmanė. Nebent per dvi savaites Saulius, Jeruzalėje vaikomas helenistų (graikiškai šnekančių žydų), iš Petro sužinojo apie Jėzaus mokymą daugiau, nei pats Petras sužinojo iš Jėzaus Nazariečio, bendraudamas su Jėzumi kasdien, mažiausiai metus. Bet tuo tarpu mus domina vien tai, kad tik apie 41-us m. e. metus Pauliaus mokiniai, kurie neturėjo nieko bendro su Jėzaus Nazariečio mokiniais, buvo pavadinti krikščionimis ir taip pradėjo formotis krikščionybė.

Vargu ar šiaip sau Sauliaus sekėjus liaudis pavadino krikščionimis. Visur, kur tik Saulius pasirodydavo su savo mokiniais, kildavo sąmyšiai ir triukšmas, ką Paulius pats patvirtina daugelį kartų. Kaip tik dėl sąmyšių, o ne dėl šventumo Saulių ir jo pasekėjus, liaudis pasityčiodama pavadino krikščionimis. Lygiai taip, kaip anuomet liaudis vadino tuos, kurie sekė Kristumi (Chrestumi) ir kėlė sąmyšius. Romėnų istorikas Sventonius, apie tą Kristų ir jo pasekėjus užrašė tokį sakinį: „Jis (Klaudijus) išvarė iš Romos žydus, kurie Chrestaus kurstomi, nuolat kėlė sąmyšius.“ Sventonius gyveno tarp 70-tų ir 150-tų m. e. metų ir savo darbe „Vita Claudii“ rėmėsi 49-tų metų žydų dekretu.

Ciesariaus Klaudijus iš Romos išvartų žydų porą, Paulius sutiko Korinte 50-tą m. e. metų pavasarį (Apd. 18,1-3). Bet čia, neįmanoma rasti bendrumą tarp minimos šeimos ir Jėzaus Nazariečio pasekėjų. Lukas aprašydamas šį epizodą, jokių būdu nebūtų nutylėjęs tokį svarbų bendrumą. Toks bendrumas būtų buvęs neįkainojama dovana ir Sauliaus populizmui. O tai dar kartą pabrėžtinai parodo, jog iš Romos išvaryti žydai, nors ir buvo Kristaus pasekėjai (krikščionys), jie neturėjo nieko bendro su Jėzaus Nazariečio mokymu ir jo mokiniais. O ir Paulius apsigyveno toje žydų šeimoje ne todėl, kad buvo bendro tikėjimo, bet vien todėl, kad mokėjo bendrą amatą.

Tas „Chrestus“ apie kurį kalba Sventonius, tai graikiškasis „Christos“, perteikus graikiškus garsus į šnekamąją lotynų kalbą. Tai tas pats lietuviškasis Kristus, kuriam meldžiasi Lietuvos krikščionys. Akivaizdu, kad tas Kristus, kuris pastoviai kėlė sąmyšius, buvo gerai žinomas 41-ais m. e. metais ir Antiochijoje. Todėl liaudis ir Sauliaus pasekėjus pasityčiodama įvardino krikščionimis. Ir jau gana greitai, visi Sauliaus sekėjai visiškai sąmoningai buvo vadinami krikščionimis („Kristaus sekėjai“), nors sekė Paulių. Lygiai taip, kaip buvo vadinami nuolat sąmyšius keliančio Kristaus bendrininkai. Tik tas Kristaus vardas nieko bendro neturi su Jėzumi iš Nazareto.

Visiškai įmanoma, kad tuo metu Paulius vis dar painiojo sąmyšius kėlusį Kristų su Jėzumi iš Nazareto, nes neturėjo jokie supratimo, kas buvo Jėzus, ką Jėzus skelbė, ką Jėzus mokė. O kai Paulius 50-ais m. e. metais pirmą kartą atvyko į Korintą, jis kalbėjo apie du skirtingus asmenis: „Netgi buvau pasiryžęs jūsų tarpe nežinoti nieko kito, kaip tik Jėzų Kristų ir tą nukryžiuotąjį.“ (1.Kor. 2,1-3; pabraukta autoriaus.) Ir apie 57-tus m. e. metus, kai Paulius diktavo laišką korintiečiams, jis vis dar mąstė apie du asmenis. Ir visiškai nenuostabu, jei tas sąmyšius kėlęs Kristus anuomet, taip pat buvo žinomas Jėzaus vardu. Lygiai taip, kaip tuo metu gerai žinomas garsus nusikaltėlis, Jėzus Barabas (Mt. 27,16-17). Beje, kodeksas „Sinaiticus“ šią sakinį falsifikuoja, išmesdamas Jėzaus vardą ir palikdamas vien Barabą. Nors daugybė kitų pirminių šaltinių (kodeksų), nusikaltėlį Barabą vadina Jėzaus vardu. Taigi visiškai įmanoma, kad Paulius per nesusipratimą Jėzų Kristų palaikė Jėzumi Nazariečiu, nes apie Jėzų Nazarietį nieko neišmanė, o vėliau nebegalėjo, o gal greičiau net nebenorėjo, tą nesusipratimą ištaisyti.

Bet tada, jei imsime sielų nemirtingumo prielaidą, yra visiškai neaišku kam meldžiasi krikščionys iki šiol. Suprantama, krikščionys turi teisę melstis kam tik nori. Bet vargu, ar tokios krikščių maldos, kai meldžiamasi Kristui, išvis pasiekia Dievą. Ir klausimo esmė išlieka: ką bendro turi tokios maldos su Jėzumi iš Nazareto, kuris pagal Evangeliją yra Mesijas, pateptasis išganytojas?

Taigi, apie 41-mus m. e. metus Saulius atskyrė savo skelbiamą teologinę teoriją nuo Jėzaus Nazariečio pasekėjų mokymo naujo savo pasekėjų vardo dėka. Priimdamas Krikščionių vardą savo pasekėjams, Saulius tai pat paklojo pamatą vietoje Jėzaus Meisijo maištininką Jėzų Kristų paskelbti „pateptuoju“. O apie Mesiją nieko neišmanantiems stambmeldžiams, Kristus tapo tariamu išganytoju. Paulius savo laiškuose ištisai kalba apie Jėzų Kristų, lyg būtų neturėjęs jokio supratimo, ką reiškia sąvoka „Mesijas“. Taip iki šiol maištininkas Chrestus, lietuviškai Kristus, yra kaip koks graikiškas Meisijo pakaitalas. Šitai Paulius išvengė konfliktų su radikaliais žydais, kurie Meisijo ieškojo ir iki šiol ieško socialinių bei politinių apraiškų dėka. Dėl to helenistai Paulių net norėjo nužudyti.

Skelbdamas Jėzų Kristų tariamai „pateptuoju gelbėtoju“, Paulius sukėlė ir dvasinį sąmyšį, kai maištininkas Kristus iki pat šiol vadinamas net Mesiju. Taip Jėzų iš Nazareto, kuris sekant Evangeliją yra Mesijas, Paulius pavertė primityviu maištininku Kristumi. Taigi jau apie 41-us m. e. metus, naujojo vardo dėka, Saulius galutinai atsiskyrė nuo Jėzaus mokinių ir nuo Jeruzalės bendruomenės. Lygiai taip, kaip jis 49-tais m. e. metais Jeruzalėje, tada jau Paulius, pasiskirstė ir skelbimo kraštus: „Jokūbas, Keifas ir Jonas, kurie laikomi šulais, padavė man ir Barnabui dešines, kad mes kartu pas neapipjaustytuosius (eitume / skelbtume?), o jie pas apipjaustytuosius“ (eitų / skelbtų?). (Gal. 2,9) Paulius spekuliuoja apaštalais, bet kaip sakyta, nei apaštalo Petro, nei apaštalo Jono nei Jokūbo, jis šulais nelaikė!

Apaštalas Jonas apie tą krikščionių atsiskyrimą rašo 1. laiške: „...kaip esate girdėję, kad (Anti)Kristas ateis, tai dabar pasirodė daug (anti)kristų. (. . .) Jie yra išėję iš mūsų tarpo, tačiau jie nebuvo mūsų šulais. Jei būtų jie buvę mūsų šulais, jie būtų likę pas mūsų, bet tu paaiškėjo, jog ne visi yra mūsų šulais.“ (1. Jn. 2,19)

Beje, tas žodis „Antikristas“ Biblijoje randamas vien apaštalo Jono laiškuose, ir vien manipuliuotose vietose. Vien ten, kur apaštalas Jonas kalba apie krikščionių, o tikriau, apie Pauliaus pasekėjų

išplitimą. Apaštalas Jonas kalba apie Pauliaus pasekėjus, kurie tariamai atstovavo Jėzaus Nazariečio mokymą („jie yra išėję iš mūsų tarpo“), bet pasivadino krikščionimis, nes neturėjo nieko bendro su Jėzaus Nazariečio mokymu („nebuvo mūsų šaliai“). Visi kiti pritempimai, kaip Irenėjaus ar jo pasekėjų pasakėlės apie Antikristą, išvis neaprašo „Antikristo“ sąvokos.

Ir kaip apaštalas Jonas galėjo vartoti terminą „Antikristas“, kurio tada dar išvis nebuvo? Tada kai Paulius, kuris niekada nebuvo Jėzaus mokinys ir apie Jėzų Nazarietį nieko neišmanė, „krikščionio“ sąvoką įtvirtino vien savo pasekėjams, praėjus dešimčiai metų po Jėzaus nukryžiuojimo. O „Antikristo“ sąvoka pirmą kartą istoriniuose šaltiniuose sutinkame Irenėjaus darbe „Prieš erezijas“, parėjus daugiau kaip šimtmečiui nuo apaštalo Jono mirties. O kiti krikščionybės kūrėjai, pvz. Tertulianas arba Hipolitas ir daugybė tiesioginių bei netiesioginių Irenėjus pasekėjų, „Antikristo“ sąvoką giliai ir galutinai įtvirtino krikščionių istorijoje.

Tikrai klaidinga manyti, kad apaštalas Jonas rašė apie kokį tai Kristų ar Antikristą. Kai mes skaitome ką parašytą apaštalo Jono, ar padiktuotą apaštalo Petro reikia suprasti, kad tai yra visiškai nesąmonė, jei tie vyrai vietoje termino „Mesijas“, būtų kada minėję kokį tai tariamai teokratinį Kristų. Apaštalas Petras ir apaštalas Jonas, pažinojo Jėzų asmeniškai ir puikiai, giliausia prasme žinojo termino „Mesijas“ reikšmę. Todėl jie vartojo vien žodį „Mesijas“ ir tikrai niekada nevarčiau žodį „Kristus“. Nes taip ir jie būtų prilyginę Jėzų Mesiją maištininkui ir triukšmadariui. Be to, terminas „Antikristas“ praranda bet kokią prasmę ir pilnai iškrenta iš konteksto, jei apaštalo Jono laiškuose, sekant kontekstą, žodis „Kristus“ pakeičiamas žodžiu „Mesijas“. Taip, kaip ir buvo apaštalo Jono užrašyta.

Taigi, bendrai paėmus, sąvoka „Antikristas“ turėtų prilygti sąvokai „Antimeisjas“. Bet jeigu sąvoka „Antimeisjas“ turi racionalią reikšmę, kiekvienas, kuris vartoja sąvoką „Kristus“ vietoje sąvokos „Mesijas“, yra pats tikriausias „Antimeisjas“! Nes tuo būdu vengiama vartoti žodį „Mesijas“. Taip atsiranda tikras paradoksas: žodžiu „Kristus“, tariamai norima garbinti Mesiją, o tuo noru net tik žodis „Mesijas“, bet ir pats Mesijas, visiškai ignoruojamas. Kodėl krikščionys taip bijo „Mesijo“ sąvokos, kad net meldžiasi maištininkui Kristui, yra visiškai nesuprantama. Greičiausiai krikščionių vadovai patys netiki, kad Jėzus iš Nazareto yra Mesijas, kaip teigia Evangelija.

Apaštalas Jonas, Jėzaus mokinys, puikiai suprato žodžio „Mesijas“ reikšmę ir todėl savo laiškuose vartojo vien sąvoką „Meisjas“, o ne svetimvardį „Kristus“. Taigi, kur apaštalas Jonas savo laiškuose visgi paminėjo Kristų ar krikščionis (kristus), kažkoks tariamas gudruolis iš praeities prirašė prefiksą „anti“, o žodį „Mesijas“ pakeitė žodžiu „Kristus“. Bet tai nėra mūsų reikalas išsiaiškinti, kas tą kvailystę į Jono laiškus įgrūdo.

Ir graikai su daugybe savo dievukų anuomet, neturėjo jokio supratimo apie judėjiškojo Mesijo reikšmę. Todėl ir žodis „Chrestus“, lietuviškai „Kristus“, jokių būdu negali būti judėjiškojo Mesijo graikiškasis atitikmuo. Nes graikai anuomet vargu ar mąstė apie kokį tai judėjiškąjį „pateptąjį gelbėtoją“. Todėl ir neturėjo „Mesijo“ sąvokos atitikmens, nes graikams jo tiesiog nereikėjo, kadangi turėjo pakankamai daug dievų.

Ir su tariamu vertimu iš graikų kalbos, tas žodis neturi nieko bendro. Nes įvairiausi vertimai žodį „Mesijas“ tiesiog pakeičia žodžiu „Kristus“. Ir jei kas sako, kad Kristus yra graikiškas Mesijo atitikmuo, jis žemina „Mesijo“ sąvoką iki populistinio lygmens, taip prilygindamas Jėzų Mesiją maištininkui bei triukšmadariui. Taigi, kodėl pakankamai suprantamas terminas „Mesijas“ iki šiol taip atkakliai šalinamas iš krikščionių terminologijos ir keičiamas triukšmadario vardu, yra rimtas galvosūkis.

Kaip sakyta, Paulius Jėzaus Nazariečio nepažinojo. Ir jam visiškai nerūpėjo, ką Jėzus mokė, ką skelbė ir ką veikė. Todėl, nei Saulius, nei Paulius niekur apie tai nekalba. Bet nuo 41-ų m. e. metų Saulius staiga pradeda teigti, kad jis tariamai skelbia Evangeliją. Nors iki tol apie Gerąją Naujieną, ar tiesiog apie žodį „evangeliją“, net neužsimena. Drąsiai galima manyti, kad vieną Evangelijos egzempliorių į Antiochiją atsinešė Barnabas. O ta Evangelija gana greitai ir negrįžtamai pateko į Sauliaus rankas.

Todėl yra visiškai tikėtina, kad pirmoji Evangelija pagal Markų buvo surašyta dar prieš 40-tus m. e. metus. Ta Evangelija kurią atsinešė Barnabas, tai ne dabartinė Evangelija pagal Markų, kuri atsirado Pauliui išdraskius pirmąją Evangeliją. Apie Evangelijų kilmę pasakojama atskiroje knygoje. O kas Pauliaus laiškus iki šiol laiko seniausiais Naujojo Testamento rašytiniais dokumentais, yra ištikimas Pauliaus tarnas. Taip siekiama sumenkinti Evangelijų patikimumą ir Jėzaus mokymą padaryti abejotinu. Ko Paulius visą laiką ir siekė.

Sekant Apaštalu darbų knygą jau 40-ais m. e. metais Saulius naudojo pirmąją Markaus surašyta Evangelija. O apie 50-tus metus, tuoj po 49-tų metų susitikimo Jeruzalėje, kai tik buvo paskirstytos skelbimo teritorijos, Paulius jau teigia, kad skelbia vien savo, „nuosavą“, tariamai tik jam apreiškimu perteiktą, kokią tai „iš dangaus nukritusią“ Evangeliją. Paulius sako: „Aš sakau jums, broliai, kad mano paskelbtoji Evangelija nėra iš žmonių. Aš neperėmiau jos iš žmogaus ir nebuvau jos išmokytas, bet gavau Jėzaus Kristaus apreiškimu“ (Gal. 1,11-12). Kaip sakyta, kuo įžūlesnis melas, tuo lengviau minios juo patiki. Tik ir vėl nesuprantama, kodėl išvis reikėjo Jėzui gimti ir būti nukryžiuotam, kai buvo galima taip paprastai perteikti kokią tai tariamą evangeliją Pauliui, kokio tai maištininko Kristaus tariamam apreiškimu?

Dar 49-tais m. e. metais Jeruzalėje, kai Paulius pasiskirstė skelbimo teritorijas, jis aiškiai kalbėjo apie dvi Evangelijas, kurios tariamai skirtos skirtingoms tikinčiųjų grupėms. Tada Saulius tariamai „savo“ Evangeliją, prilygino tai Evangelijai, kurią skelbė apaštalas Petras: „...jie įsitikino, jog man patikėta Evangeliją neapipjaustytiems (pagonims), kaip Petruai apipjaustytiems (žydams).“ (Gal. 2,7) Čia kalbama apie vieną ir tą pačią Evangeliją, kurią skelbė Petras. O eilinis Paulius gražbyliavimas, apie „nuosavą“ Evangeliją, leido jam pasiskirstyti skelbimo teritorijas.

Kai Paulius užsitikrino „savo teritorijas“, kas iš esmės buvo eilinis Jėzaus Nazariečio pasekėjų skaldymas, jis gana greitai atsikratė Barnabo ir pradėjo skelbti vien tariamai „savo“ Evangeliją. Kas aiškiai prieštaravo 49-tų metų susitarimui Jeruzalėje, kur buvo sakoma, kad Paulius kartu su Barnabu skelbs Evangeliją. Bet Evangelijos skelbimas kartu su Barnabu, neleido Pauliui tapti vieninteliu „naujojo tikėjimo misionieriumi“ tarp stabmeldžių. O tikrumoje, tai neleido jam tapti vien savo religinių teorijų skelbėju, dėl ko Paulius ir susikirto su Barnabu.

Suprantama, Evangelija, kuri „buvo patikėta Petru“, kaip Paulius sako, kurią žydai greičiausiai ir pristatė galatams (skelbė kitaip), aiškiai griovė Pauliaus, kaip vienintelio stabmeldžių „pranašo“ autoritetą. Ir pats Paulius tai paliudija: „Aš stebiuosi, kad jūs nuo to, kuris pašaukė jus Kristaus malone, taip greitai persimetate prie kitos Evangelijos, – nors iš tikro kitos nėra...“ (Gal. 1,6-7) Paulius aiškiai piktinasi tuo, kad galatai atitolo nuo jo asmeniškai, „nuo to, kuris pašaukė“ juos. Paulius piktinas ne dėl pačios Evangelijos! Nes

galatams kitaip paskelbta Evangelija (ne taip, kaip tai darė Paulius), savo turiniu yra viena ir ta pati Evangelija, kaip pats Paulius sako: „iš tikro kitos nėra“.

Bet kai kurie žydai pradėjo skelbti Evangeliją galatams kitaip, nei Pauliaus. Todėl, savo skelbimo metodus ir savo teritorijas, Paulius puolė ginti baisiais prakeikimais. Ta proga Paulius net du kartus paeiliui pavartoja prakeikimą „Anathema“, kuo savo priešininkus norėjo pasiųsti mirtin. „Anathema“ reiškia „burtažodį“, kuriuo priešas perleidžiamas supuvusiom mirusiųjų pasaulio dievybėm. O pasakymas „Anathema esto“, kurį vartoja Paulius, trumpai reiškia pasakymą: „Prakeiktas tebūnie“, arba plačiau: „Atiduotas supuvusiom mirusiųjų pasaulio dievybėm tebūnie“.

Paulius keikia ne vien savo priešininkus, kurie suabejojo jo autoritetu, bet net ir Dievo angelus, jei tie drįstų suabejoti Pauliaus skelbimo metodais. Tuo prakeikimu, Paulius žemina ir Jeruzalės bendruomenę, nes ten Evangelija buvo skelbiama tikrai kitaip. Kuo Paulius tikėjo ar netikėjo, sunku pasakyti. Dievu jis tikrai nepasitikėjo! Belieka vien tikėtis, kad Dievas pajėgus apaštalus bei savo angelus apginti ir nuo Pauliaus prakeikimų.

Paulius čia, kaip ir 49-tai m. e. metais Jeruzalėje, tiesiogiai paliudija, kad ir apie 57-tus m. e. metus, kai buvo padikuotas laiškas galatams, jam vis dar buvo žinoma tik viena, vieno turinio Evangelija, mažiausiai dviejuose egzemplioriuose. Bet tai dar nereiškia, kad apaštalo Jono Evangelija dar nebuvo parašyta. Apaštalas Jonas nebuvo įpareigotas pranešti, kad ir jis jau parašė Evangeliją. Tuo labiau, tokiam abejotinam „misionieriui“ kaip Paulius, kuris tik ką atsiskyrė nuo Jeruzalės bendruomenės, pasiskelbdamas koku tai krikščionimi.

O tas egzempliorius, kuriuo naudojosi Paulius, matomai jau tada buvo išdraikytas². Paulius skelbė Evangeliją mažytėmis nuotrupomis, kurias sugebėdavo išskaityti iš pavienių Evangelijos kodekso lapų, ir todėl jis naudojosi vien žodiniu skelbimu. Dar ir šiandien bažnytinės liturgijos metu šitaip darkoma Evangelija. Pauliaus metodas, pateikti Evangelijos tekstą trumpomis atkarpomis, sudarė jam puikias sąlygas, skelbti savas religines teorijas. Šis Pauliaus metodas, skelbti savas religines teorijas, vėliau peraugo į pamokslus. Be to, šitaip Paulius sudarė sąlygas slėpti Evangelijos esmę nuo apie Jėzaus mokymą supratimo neturinčių stambeldžių.

² Plačiau apie tai skaitykite priede, „Apie Evangelijų pradą“

Taip susiformavo bažnytinė tradicija, pagal kurią, daugiau kaip pusantro tūkstančio metų, Evangelija buvo nuo visuomenės griežtai slepiama. O bažnyčios lankytojai neturėjo teisės turėti nuosavą egzempliorių ir neturėjo net teisės skaityti Evangelijas savarankiškai. Tokia bažnyčios tradicija išliko iki pat reformacijos laikų. Taigi, kaip ir Pauliaus laikais, taip ir šiandien, visų krikščioniškųjų liturgijų metu Evangelija draskoma į gabalus.

Kokio tai maištininko Jėzaus Kristaus vardu, Paulius skelbė savo pasekėjams fariziejų mokymą apie mirusiųjų prisikėlimą, taip kaip jis tai suprato. Be to, Paulius atmetė įstatymų laikymosi prievolę savo pasekėjams, ir visiškai ramiai, pats būdamas paklusnus žydų įstatymams, įstatymų nesilaikančius stabmeldžius paskelbė tariamai laisvais nuo įstatymo. Taip Paulius gynė savo protėvių religiją nuo stabmeldžių įtakos jai. Suprantama ir nepažinus žydų įstatymus, galima patirti Dievo malonę. Bet priešingai Jėzus Nazariečio mokymui, Paulius iškėlė ne Dievo malonę, bet kokį tai tarpininką, maištininką Kristų. Paulius iškėlė ne Jėzų, kuris Evangeliją sekant yra Mesijas, bet triukšmadarį Kristų. Ir anot Pauliaus, kas tuo Kristumi tiki, tariamai bus išganytas ir išsilaikys greitai įvyksiančiame pasaulio teisme. Teisme be įstatymo..?

Savo supratimo apie „prekybinius sandorius“ su Dievu pagrindu, fariziejus Paulius išvystė net „prigimtinės nuodėmės“ teoriją. Lygiai taip, kaip fariziejai dėdami vištytes ant altoriaus, siekė savo nuodėmes atpirkti svetimu krauju. Kaip tvirtina Pauliaus sadistinė „prigimtinės nuodėmės“ teorija, Jėzus buvo paaukotas tam, kad praliejus Jėzaus kraują, tariamai būtų nuplautos visų nuodėmės, kaip Paulius laiške romiečiams (5,12-17) ir kitur, „filosofuoja“. Taip Paulius charakterizuoja Jėzų, lyg kokį aukai skirtą gyvulį. Nors pats Jėzus, tariamo „prigimtinių nuodėmių atpirkimo“, savo ar svetimu krauju, niekam niekada nežadėjo ir neskelbė. Koks baisus cinizmas, jei kas mano, kad jis gali savo nuodėmes nusiplauti Jėzaus krauju! Pagal šią teoriją, jei vargšas Jėzus pasirodytų dabar, būtų nedelsiant vėl nukryžiuotas, kad kiekvienas kvailys galėtų vėl nusiplauti savo nuodėmes Jėzaus krauju.

Iki šiol galioja, ką Jėzus apie tai sako: „Taip ir jūs iš paviršiaus atrodo žmonėms teisūs, o viduje esate pilni veidmainystės ir nedorumo. Vargas jums, veidmainiai rašto aiškintojai ir fariziejai! Jūs statote pranašams antkapius, puošiote teisiųjų paminklus ir sakote: 'Jei būtume gyvenę savo protėvių dienomis, nebūtume kartu su jais

susitepę pranašų krauju'. Taigi jūs patys prieš save liudijate, jog esate pranašų žudytojų vaikai. Pripildykite gi savo tėvų saiką!" (Mt. 23,28-32)

Priešingai Pauliaus teorijoms, vietoje kraujo praliejimo, Jėzus siūlo vyną, vietoje aukos siūlo duoną! Kalbėdamas apie tai 1. laiške korintiečiams (11,23) Paulius ir vėl ciniškai meluoja: „Aš tai gavau iš Viešpaties ir tai perdaviau jums...“, sako Paulius. Čia Paulius mėgina pasisavinti net Eucharistiją! Nes jeigu Saulius tai gavo „iš Viešpaties“, kaip jis teigia, griežtai chronologiškai tai reiškia, kad Saulius girdėjo Jėzaus Mesijo žodžius nebent tada, kai šnipinėjo Jėzų paskutinės vakarienės metu. Kitos progos girdėti Jėzaus paskelbtos Eucharistijos žodžius, Paulius tikrai neturėjo. Kitą vertus Paulius tuo paliudija, kad diktoduodamas laišką korintiečiams, jis tikrai turėjo po ranka pirmąją Evangeliją, kurią ir cituoja, meluodamas, kad tai gavo „iš Viešpaties“. Vėliau Pauliaus raštvedys Lukas, apie 62-us m. e. metus, Pauliaus cituotą epizodą įrašė Evangelijoje (Lk. 22,14-20).

Jėzus tikrai buvo paaukotas. Bet ne taip, kaip teigia Paulius. Ne tam, kad kraujoplūdžiu atpirktų tariamą „prigimtinę nuodėmę“, kaip aiškina sadistinė fariziejaus Paulius teoriją. Bet taip, kaip apaštalas Jonas rašo Evangelijoje (11,49-50): „Vienas iš jų Kajafas, tais metais vyriausiasis kunigas, jiems tarė: „Jūs nieko neišmanote ir nepagalvojate, jog jums naudingiau, kad vienas žmogus mirtų už tautą, o ne visa tauta žlugtų“. Savo paties išrastos „prigimtinės nuodėmės“ teorijos pagalba, Paulius teisina Jėzaus nužudymą per tokius „prekybinius sandorius“, ieškant savo naudos, kaip Kajafas pasiūlė. Bet skleisdamas savo kraujoplūdžio teoriją, Paulius kalba ne apie Jėzų iš Nazareto, bet apie savo paties sukurtą tariamai pateptąjį Kristų. Ir tuo pačiu, savo gražbyliavimo pagalba, apsimitant nusižeminusi, savo „Sirenų giesmėmis“, kurios veda į pražūtį, kalbėdamas apie Kristų, kuris yra iš Romos išvarytas maištininkas, leidžia klausytojams girdėti, tai ką jie nori girdėti. Lyg būtų kalbama apie Jėzų iš Nazareto, kuris veda į gyvenimą, nors taip nėra.

Suprantama, visiems, kurie nenori tikėti Pauliaus sukurtu tariamai „pateptuoju Kristumi“, kaip tikras „Senojo Sandorio“ atstovas, Paulius grasina prakeikimais, grasina ir aukščiausia bausme, amžinu degimu pragaro kančiose. Savo tikėjimą piktojo galia, Paulius aiškiai išdėstė 2. laiške tesolonikiečiams: „Ir tada bus apreikštas nedorėlis (...) kurį Jėzus sunaikins savo didingu atėjimu. Šitą atėjimą velnio įtakoje, lydės galingi darbai ir ženklai ir netikri

stebuklai.“ Aiškiai šventvagišką Pauliaus teiginį, tą „atėjimą velnio įtakoje“, kaip švelniai verčiama lietuviškai, jau virš 1800 metų, pradedant Irinėjumi, perrašinėja visi, kas netingi. Tikrai lengvai suprantamą Pauliaus piktžodžiavimą ir lietuviški vertimai perrašinėja kaip tik nori. Bet kad ir kaip perrašinėtojai norėtų nuslėpti Pauliaus mintis, Paulius pastoviai pasikliauja mirusiųjų pasaulio valdovu ir prakeikimais. Kaip pavyzdžiui Gal. 1,9; 3,10; 1. Kor. 16, 22 ir daug kur kitur. O apie 70-tus m. e. metus, Pauliaus teologinės teorijos jau buvo išplitusios beveik visame Viduržemio jūros regione. Tačiau ne visai taip, kaip Paulius teigia. Nes nei Evangelijos, nei savo tariamai teologinių teorijų, Paulius Jeruzalėje niekada neskelbė, kaip jis ir vėl laiške romiečiams (15, 19) meluoja.

Kaip sakyta, Paulius neturėjo jokio supratimo, ką Jėzus mokė. Jeruzalės bendruomenei svetimo triukšmadario vardo dėka jam pavyko atskirti savo pasekėjus nuo Jeruzalės bendruomenės ir galutinai pasiekti vidinį susiskaldymą tarp tų, kurie norėjo sekti Jėzaus mokymu. Taip tarp tų, kurie ir dabar norėtų sekti Jėzaus mokymu, kiekviena sekta ar atskala jau iš seno pasilieka sau išskirtinę teisę save laikyti vieninteliais, tikrais Jėzaus Kristaus pasekėjais. Ir niekas nebekalba apie Jėzų Mesiją, nes visi garbina maištininką Kristų. Lygiai taip, kaip mokė Paulius, būdamas pirmuoju Mesijaus bendruomenės skaldytoju. Persekiodamas Jėzaus Nazariečio pasekėjus, Saulius turėjo aiškų tikslą, išsaugoti senovės žydų tikėjimą ir apsaugoti jį nuo stabmeldžių įtakos, ką jis daug kartų pabrėžia. O ko Saulius nepasiekė kardu, tai pasiekė jau Paulius, melu ir apgaule.

Taip šitas Saulius, vėliau pasivadinęs Pauliumi, pikčiausias Jėzaus Nazariečio priešininkas, fariziejus iš fariziejų, praėjus vos dešimtmečiui nuo Jėzaus nukryžiuavimo, kaip priešpastatymą Jėzaus Nazariečio mokymui, įkūrė savą religiją - krikščionybę. Jis skelbė Jėzaus Kristaus vardu iš savo bendrojo išsilavinimo į krūvą sugrūstą „fariziejų mokymą“, jokio supratimo apie Jėzų Mesiją neturintiems stabmeldžiams³.

Sekant Evangeliją, Jėzus savo bendruomenę įkūrė per apaštalą Petrą. Ir jūs nerasite nei vienos vietos Evangelijose ar apaštalų laiškuose, kur būtų sakoma, kad Jėzus pakeitė savo nuomonę ir Mesijaus bendruomenę steigs per Paulių. Jėzus net neužsimena apie kokį tai Saulių ar Paulių. Todėl vargu ar kuri krikščioniška

³ Pavyzdį rasite priede „Paulius skelbė savo paties išsigalvotas teorijas“.

bendruomenė atstovauja Jėzų Mesiją. Greičiau krikščionybė atspindi antrąją to sakinio dalį (Mt.16,18), kur Jėzus kalba apie tai, kaip jis steigs Mesijaus bendruomenę. Nes Paulius, pastoviai kreipiasi į mirusiųjų pasaulio valdovą.

Ir šitas Paulius apie 60-tus m. e. metus įsteigė Romoje savo bendruomenę, kurios pasekėja šiandien yra Romos katalikų bažnyčia. Taip pat yra visiškai aišku, kad tokio mokymo, kaip Jėzus mokė: "Eikite ir pasimokykite, ką reiškia žodžiai: Aš noriu pasigailėjimo, o ne aukos. Ir aš atėjau šaukti ne teisiųjų, bet nusidėjėlių". (Mt 9,13), Pauliaus mokymuose jūs nesurasite. O Paulius yra pats tikriausias krikščionybės įkūrėjas.

Ir visiškai suprantama, kad iki pat šiol vargu ar kuris save laikantis krikščionimi, išvis žino, ką Jėzus mokė. Dar daugiau, vargu ar kuris krikščionis žino, kad išvis egzistuoja koks tai Jėzaus mokymas, nors apie tą mokymą be perstojo kalbama.

Taigi, ką bendro turi krikščionybė su Jėzaus Nazariečio mokymu, yra visiškai neaišku. Bet viena yra visiškai aišku, kad Romos katalikų bažnyčia jokių mums žinomų būdų negali būti apaštalinė bažnyčia, nors save taip vadina.

Kas nutiko po to . . .

Kas nutiko po to, kai Paulius, tarp 60-tų ir 63-čių m. e. metų, Romoje suformavo savo bendruomenę, mėgina mums išaiškinti Irenėjus iš Liono. Savo darbe „Prieš erezijas“ (CH 3, 3) jis rašo: „Kai šventieji apaštalai įsteigė ir įrėngė bažnyčią, jie perdavė vyskupiją Linui, kad ją valdytų. Šitą Liną mini Paulius savo laiške Timotiejui. Po jo sekė Anakletas. O po jo trečiasis, perėmė vyskupiją Klemensas, kuris dar matė apaštalus ir su jais bendravo.“ Tai sudaro pakankamai tikėtiną Romos bažnyčios pirmųjų vyskupų sąrašą.

Na ja, bet ne viskas taip šaunu, kaip Irenėjus teigia. Klemensas matė ne apaštalus, bet Paulių, kaip sako Euzebijus iš Cesarėjos: „Klemensą, trečiąjį Romos bažnyčios vyskupą, pats Pauliaus įvardina kaip savo bendradarbį ir bendražygį.“ (HE III, 4) Pastraipoje prieš tai (CH 3, 2) Irenėjus sako: „Bažnyčia, kuri buvo Romoje garsiųjų apaštalų Petro ir Pauliaus įkurta ir pastatyta.“ Tad nekyla abejonų, ką Irenėjus nori pasakyti. Kadangi jis puikiai suprato, jog Paulius apaštalu niekada nebuvo, čia Irenėjus siekia vis tikrai įrodyti, kad Romos bažnyčia yra tariamai apaštalo Petro pasekėja, nors tai jokiais būdais negali būti tiesa. Todėl nestebina, kad Irenėjus, nors pabrėžtinai bei sistemingai kartoja esąs norintis parodyti tiesą, čia vartoja daugiskaitą, kai sako: „jie perdavė vyskupiją“, arba: „šventieji apaštalai“, ir taip, paprasčiausiai meluoja. Nes apaštalas Petras ar kuris kitas apaštalas, niekaip ir niekada nusteigė Romos bažnyčios. Apie vėlesnių autorių, tokių kaip Hironymas ar Tertulianas ir kitų pastangas pritemti Romos bažnyčia prie „apaštalinės bažnyčios“ sąvokos, atkartojant Irenėjaus išvedžiojimus arba atpasakojant kitas pasakaites, net neverta plačiau kalbėti.

Visi Irenėjaus teiginiai skamba kaip maloni pasakaitė tiems, kurie nori tokiom pasakėlėm tikėti. O taip dažnai jo minima „tradicija“, yra niekas kita, kaip dar vienas Irenėjus įrankis priversti tylėti kitaip mąstančius, ar abejojančius jo teiginiais. Taip, lyg kokia tai tradicija galėtų būti svarbesnė už tiesos pažinimo siekimą.

Grynai chronologiškai yra neįmanoma, kad tuo metu, kai Linas perėmė vyskupiją, apaštalas Petras arba Paulius būtų buvę Romoje. Taip pat neįmanoma, kad kaip kitaip kuris iš jų būtų galėjęs asmeniškai perduoti vyskupijos valdymą Linui, kaip gudraudamas teigia Irenėjus. Eusebijaus „Bažnyčios istorijoje“ (HE III, 13) randame tokį pranešimą: „Antraisiais Tito valdymo metais, Linas perleido

vyskupo garbę Anacetui po to, kai jis pats dvylika metų išbuvo vyskupu. Tą Tita, kuris du metus ir tiek pat mėnesių išbuvo ciesoriumi, sekė jo brolis Domitianas.“ Taigi, visiškai aišku, kad kalbama apie Tita, kuris valdė tarp 79-tų ir 81-ų m. e. metų. Todėl Linas, kuris dvylika metų valdė Romos vyskupiją, perleido savo tarnybą Anacetui anksčiausiai 80-tais m. e. metais, „antraisiais Tito valdymo metais“. Kadangi Linas prieš dvylika metų perėmė Romos vyskupiją, iš to seka, kad tai įvyko 68-tais m. e. metais. Tuo metu apaštalas Petras vėliausiai 62-ais m. e. metais jau buvo nužudytas. Kaip ir Paulius, kuris buvo nužudytas, ne vėliau 63-čių m. e. metų.

Netgi pilnai įtikėtina, kad 64-ų m. e. metų gaisrą Romoje, kaip tariamai „apokalipsinį“ kerštą už Pauliaus nukirsdinimą, tikrai sukėlė krikščionys. Jei 60-tais m. e. metais, kaip seka iš Apaštalų darbų knygos, Romoje dar nebuvo krikščionių, tai 64-tais m. e. metais paminėti krikščionys, tikrai jau buvo Pauliaus pasekėjai. Visiškai suprantam, kad ciesorius Nero nuo paskelbto krikščionių persekiojimo dėl sukkelto gaisro ir iki pat savo mirties 68-tų m. e. metų birželyje, tikrai neleido krikščionims tapti Romoje svaria jėga. Ką patvirtina ir Tertulianas: „Nero buvo pirmas, kuris persekiojo mūsų bažnyčią, po to kai jis sutrukdė pilną jos sužydėjimą Romoje, grėsmingai prieš visus siautė“. (HE II 25) Todėl ir Linas anksčiausiai tik 68-tų m. e. metų birželyje, galėjo tik sąlyginai nevaržomai perimti Romos vyskupiją. Nes vienintelis Nero dekretas, kaip teigia Tertulianas apie 200 m. e. metus, dekretas prieš krikščionis, nebuvo atšauktas ir po Nero mirties.

Ir kai Paulius tarp 60-tų ir 63-čių m. e. metų Romoje steigė savo bendruomenę, ten taip pat nebuvo nei vieno apaštalo. O Romoje Pauliaus įkurta krikščionių bendruomenė tarp 60-tų ir 68-tų m. e. metų vos gyvavo. Akivaizdu, kad Linas 68-ais m. e. metais vyskupo valdžią Romoje perėmė pats. Net manoma, kad perimant valdžią, jis rimtai konkuravo su būsimu trečiuoju vyskupu Klemensu. Ir grynai chronologiškai nei Paulius, kuris niekada nebuvo Jėzaus apaštalu, nei kuris kitas, tikras Jėzaus apaštalas, tiesiog negalėjo perleisti vyskupiją Linui. Taigi, kaip matome, Irenėjus apie Romos bažnyčios steigimą kalba netiesą. Deja ir daugelis vėlesnių autorių, kurie rašė apie Romos bažnyčios steigimą, tiesiog perėmė Irenėjus krikščionims labai patogius, bet rimtai klaidinančius teiginius, kad Romos bažnyčios yra apaštalinė bažnyčia.

Visi trys pirmieji Romos vyskupai, kurie tarp 68-tų ir 101-mų m. e. metų valdė Romos bažnyčią, buvo ištikimi Pauliaus pasekėjai. Kadangi Paulius niekada nebuvo Jėzaus apaštalu, todėl ir pirmieji Romos bažnyčios vyskupai nebuvo Jėzaus apaštalai. Nors jie nuo pat pradžios veržėsi valdyti ir kitas bendruomenes, skelbdami „Pauliaus bažnyčią“: „Kai Klemensui valdant kilo nemažas ginčas tarp brolių Korinte, Romos bažnyčia pasiuntė griežtą laišką korintiečiams, kviesdama juos susitaikyti, atnaujinti tikėjimą, ir priminė tradicijas, kurias jie neseniai gavo iš apaštalų“ (CH 3, 3), kaip pasakoja Irenėjus. Ta „Tradycja“, tariamai gauta iš apaštalų, tikrumoje grynas Pauliaus pažiūrų skelbimas, tuo metu jau senai buvo augančios Romos bažnyčios „pagal Paulių“ pamatas. Todėl ir grynai chronologiškai vargu ar šiandieninė Romos katalikų bažnyčia gali būti vadinama apaštaline, kaip daugelis norėtų.

Bažnyčią „pagal Paulių“ atstovaujant

Ištikimas Pauliaus garbintojas ir aršus jo pasekėjas Irenėjus, tarp 161-ų ir 180-tų m. e. metų buvo Liono bendruomenės kunigas. Atstovaudamas „Pauliaus bažnyčią“, jis darė viską, kas tik įmanoma, kad pašalintų visus konkurentus. Lygiai taip, kaip ir Paulius tai darė savo prakeikimais. Irenėjus iš Liono yra tikras Antikristo išradėjas. Biblijoje (Tanach), tokia sąvoka kaip „Antimesijas“, prieštaraujančio asmens prasme, išvis nesutinkama. Todėl labai įdomiau ištirti, kaip gimsta „Antikristo“ sąvoka Irenėjaus darbuose. O Irenėjus, kartu su savo tiesioginiais ir netiesioginiais pasekėjais, Antikristui priskyre tvirtą vietą krikščionybės istorijoje.

Savo darbe „Apaštalinio skelbimo įrodymas“ Irenėjus dar nemini jokie Antikristo, nors oponentus puola ne mažiau aršiai, kaip ir kituose savo darbuose. Šiame darbe, kuris savo turiniu yra vien „pilstymas iš tuščio į kiaurą“, Irenėjus savo priešininkus vadina dar pakankamai švelniai: „maro skleidėjais“. Tuo „Apaštalinio skelbimo įrodymu“, Irenėjus jokie apaštalinio skelbimo neįrodo ir jo prisirišimas prie Pauliaus čia dar ne toks ryškus, kaip vėliau.

Matomai tuo metu, kai Irenėjus rašė savo „Apaštalinio skelbimo įrodymą“, Jono laišakai greičiausiai dar nebuvo manipuluoti. Deja anuomet, apaštaliniai laišakai nebuvo vertinami taip, kaip Evangelijos ir tikrai nebuvo vertinami taip, kaip šiandien mes juos priimame. Ir jei Evangelijos dar paties Pauliaus buvo paskelbtos neliečiamomis (kad būtų išsaugotos Paulius manipuliacijos), apaštališkieji laišakai tokios laimės tikrai neturėjo.

O darbe „Prieš erezijas“, priešingai nei Irenėjus darbe „Apaštalinio skelbimo įrodymas“, Antikristas jau tikrai gimsta. Čia Irenėjus pradeda „Antikristo pranašo“ sąvoka, ir tuoj pat ta intencija, nors ir nelabai tinkamai, pereina prie Pauliaus laiškų. Vėliau jis kreipiasi į visas manipuluotas vietas Jono laiškuose, jas nevykusiai pritempdamas nuorodomis į Evangelijas ir užbaigia „Antikristo“ aprašymą pasakiškais pritempimais iš Apreiškimo Jonui ir papildo tą pasakėlę, naujais pritempimais iš Pauliaus laiškų. Tiesa Irenėjus tuojau pat gudriai išsisuka iš savo avantiūristinio pasakojimo sakydamas, kad jis jokiū būdu nemėgina įvardinti Antikristą!

Taip, su dideliu vargu, Irenėjus mėgina visą tai pritaikyti tariamam Antikristui. O to vargo rezultatas akivaizdus: kur yra Kristus, ten reikalingas ir Antikristas! Ir kas po tokio baisaus Antikristo pristatymo

dar drįstų paprieštarauti kokio tai maištininko Kristaus populiarinimui, jei jau vien pagal Irenėjaus pasakėles, toks prieštarautojas bus nedelsiant paskelbtas mažiausiai daugiaragiu žvėrimi!

Hippo susirinkime 393-čiais m. e. metais, auganti bažnyčia pagal Paulių patvirtino Naujojo Testamento knygų sąrašą – kanoną. Tas kanonas iškėlė Pauliaus skelbtą „farisiejų mokymą stabmeldžiams“, kuris, įtraukus į Naują Testamentą daugybę Pauliaus laiškų, buvo dokumentuotas ateinančioms kartoms. Bet keistas faktas, kad taip plačiai Pauliaus išgirta evangelija, kuri tariamai nukrito iš dangaus, kaip sako Paulius: „Mano paskelbtoji Evangelija nėra iš žmonių“ (Gal. 1,11-12), kanono sudarytojų nebuvo pastebėta ir į Naujajį Testamentą nebuvo įtraukta. Nors bažnyčios kanonas buvo sudarytas ištikimiausių Pauliaus garbintojų ir pasekėjų. O jei Paulius skelbė Evangeliją tariamai abstrakčiai, kaip šiandien išsisukinėja šiuo klausimu krikščionys, yra tikras stebuklas, kad keturios konkrečios Evangelijos, kurios nenukrito iš dangaus, visgi buvo įtrauktos į Naujajį Testamentą.

Tikrumoje Sinoptinės Evangelijos yra trys atskiros dalys vienos Evangelijos, kurią apaštalas Petras su savo palydovais padiktavo Markui. Tą Evangeliją, atskirus nesurištus kodekso lapus Paulius išdrabstė, o vėliau, mėgino atstatyti. Taip atsirado Evangelija pagal Matą, ta tariamai „nuosava“, ta „iš dangaus nukritusi“ Pauliaus Evangelija. Paulius kalbėdamas apie tariamai iš dangaus nukritusią, tariamai nuosavą Evangeliją, eilinį kartą tiesiog melavo. Nors tuo pačiu Paulius paliudija, kad apie 50-us m. e. metus jau buvo bent dalinai sudaryta (ne parašyta!) Evangelija pagal Matą. Plačiau apie tai pasakojama kitoje knygoje „Evangelijų kilmė“.

Pauliaus ideologija padarė lemtingą įtaką priimant ar atmetant tuo metu kursavusius raštus. Ačiū Dievui, kad ne visi rašytiniai šaltiniai buvo žinomi Pauliaus bažnyčioje ir taip išliko nesunaikinti. Bet tie darbai, kurie netiko augančios bažnyčios ideologijai, ir pateko į bažnyčios tarnų rankas, dažniausiai buvo sunaikinti. Kaip sakyta, jei kurie raštai tikrai netiko augančiais bažnyčiai, yra visiškai neaišku, kodėl buvo būtina tuos istorinius raštus taip nuosekliai naikinti? Toks isteriškas rašytinių šaltinių naikinimas dar kartą parodo, kad vien konkurencinė ideologija buvo naujai formuojamos bažnyčios pagrindas. Ir belieka tik paklausti: ką taip atkakliai buvo siekiama nusišalinti?

Priešingai, nei, kad teigia teologai, bažnytinis kanonas buvo sudarytas be jokios inspiracijos, vien išsakant asmeninius įsitikinimus, maždaug taip: „Tai mes priimame, tai mes atmetame, o tai, tiesiog į ugnį, prakuroms...“ Šiandien didžiai gerbiamas, taip vadinamas „Muratori kanonas“, yra tam puikus pavyzdys: „Platinamas laiškas Laudicijai ir dar kitas Aleksandirjai, kurie Pauliaus vardu buvo suklastoti Marcijono sektai. Ir dar vienas, kuris negali būti katalikų bažnyčios priimtas: nes negalima maišyti tulžį su medumi. Vienas Judo laiškas ir du įvardinto Jono, liks katalikų bažnyčioje išlaikyta išmintis, kuri Saliamono draugų džiaugsmui ir jo garbei buvo parašyta. Taip pat Apreiškimus Jonui ir Petriui mes priimame, kuriuos kai kurie mūsų bažnyčioje nenori skaityti.“

Tiesiog nusikaltimas, kad šiandien negalime tikrai sužinoti, ką Paulius rašė Laudicijos ir Aleksandirjos bendruomenėms ir dar viename laiške. Nes tie laišakai jau tada buvo paskelbti klastotėmis arba „tulžimi“, kadangi netiko valdančiųjų ideologijai, kovojant prieš Marcijoną. Ir jei kurie apaštalo Petro ar kitų apaštalu raštai taip pat pateko į Pauliaus bažnyčios vadovų rankas, bet netiko jų ideologijai, ir tie raštai buvo nedelsiant paskelbti klastotėmis arba erezijomis, ir dažniausiai sunaikinami. Kelis tokius raštus mini Eusebijus: „Betgi Petro aktai, Petro Evangelija, ir Apreiškimas Petriui, kaip mes žinome, niekada nebuvo įvardinti katalikiškais raštais...“ (HE III 3) Nors apie 200-sius m. e. metus didžiai gerbiamas „Muratori kanonas“ Apreiškimą Petriui mini kaip katalikišką raštą.

Sudarius Pauliaus bažnyčios knygų sąrašą - kanoną, Pauliaus sukurta religija buvo griežtai dokumentuota. Šita religija iki pat šiol atmeta kiekvieną siekimą pažinti tiesą ir priešingai Jėzaus mokymui net patį tiesos pažinimo siekimą, skelbia erezija. Šiandien mėginama net Pauliaus laiškus paskelbti neautorizuotais, kai siekiama Paulių „išgelbėti“ nuo jo paties padiktuotų nesąmonių.

Bet vienas požymis Pauliaus laiškuose yra tikrai neišdildomas Pauliaus autorystės įrodymas. Tai besaikis savęs aukštinimas, apsimetus nusižeminusiu. O kur nerandame tokios savigyros ir savęs aukštinimo, galime drąsiai sakyti, kad tas laiškas tikrai ne Pauliaus diktuotas. Žinoma, krikščionys turi teisę tikėti tuo, kuo jie nori ir niekas čia nesiruošia jiems tai uždraust.

O Jėzus iš Nazareto sako ir jums: „Saugokitės fariziejų raugo, tai yra veidmainystės! Nėra nieko uždengta, kas nebus atidengta, ir nieko paslėpta, kas nepasidarys žinoma“ (Lk. 12, 1-2). Ir kaip jau žinote,

Pauliaus bažnyčia, to fariziejaus iš fariziejų bažnyčia, nėra apaštalinė bažnyčia ir su Jėzaus Nazariečio mokymu, kuris seka iš Evangelijų, tikrai neturi nieko bendro. Tad saugokitės fariziejų raugo! Net ir tada, kai Jėzaus Evangelija jums paskaitoma trupinėliais, bažnytinės liturgijos metu.

O kaip dabar, kaip turi eitis tiems, kurie Jėzaus mokymą tikrai nori pažinti? Labai paprasta. Jūs turite Jėzaus Evangeliją, kuri rodo, kas jus veda į gyvenimą. Skaitykite Evangelijas be Pauliaus „Sirenų gausmo“, kuris veda į pražūtį, ir mėginkite suprasti, kas jus veda į gyvenimą. Čia kalbama apie jūsų gyvenimą! Darykite taip, kaip Jėzus iš Nazareto jums pataria: „Pasistenkite įeiti pro ankštus vartus! Sakau jums, daugelis bandys įeiti, bet neįstengs“ (Lk. 13,24) O jūs, bent pasistenkite.

Santraupa

Krikščionybė yra grynai Pauliaus išsigalvojimai!

Metai	Įvykiai	Šaltinis
29	Jono krikštas.	Lk. 3,1-2
31/32	Jėzaus nukryžiuavimas.	Evangelijos
33	Saulius dalyvauja Stepono nužudyme.	Apd. 7,58
30 - 35	Saulius persekioja Jėzaus Nazariečio pasekėjus.	Apd. 8,1; 26,9-11
33-35	Pilypas pabėga nuo Sauliaus persekiojimo ir ima skelbti Evangeliją Samarijoje ...	Apd. 8,3-40
35	Tariamais Sauliaus atsivertimas. Salius mėgina skelbti Jėzų Mesiją.	Apd. 9,3-9;22,6-11; 26,13-18
39	Saulius apsilanko pas apaštalą Petrą ir mėgina įgyti daugiau žinių apie Jėzų.	Gal. 1,18-19; Apd. 9,26-30
41	Krikščionybės atsiradimo pradžia. Nuo šiol Saulius sekėjai pravardžiuojami krikščionimis.	Apd. 11,26
44	Po susitikimo su Kipro prokonsulu Sergejumi Pauliumi, Saulius save pervardina Pauliumi.	Apd. 13,7-9
49	Paulius paskirsto skelbimo kraštus ir galutinai atsiskiria nuo nazariečių ir nuo Jėzaus Mesijo.	Gal. 2,9
50	Po atsiskyrimo, sąmyšių kėlėjo Jėzaus Kristaus vardu, Paulius skelbia tariamai „iš dangaus nukritusią“, tariamai nuosavą Evangeliją.	Apd. 18,1-3; Gal. 1,11-12; Sventonius
60-63	Paulius formuoja savo bendruomenę Romoje.	Apd. 28, 30-31; Irenėjus, Eusebijus
61	Paulius jau pasmerktas mirčiai.	2. Tim. 4,6
62 / 63	Paulius nužudomas, greičiausiai Romoje.	
68-101	Po ciesoriaus Nero mirties 68. metų birželyje seka Pauliaus pasekėjų bažnyčios steigimas Romoje.	Irenėjus, Eusebijus...
68-393	Krikščionių bažnyčios augimas Romoje ir įtakos išplėtimas kitoms bendruomenėms. Tarp 161-ų ir 180-tų metų Irenėjus išranda ir įdiegia „Antikristo“ sąvoką krikščionybėje. Suformuojamas kanonas.	Visa eilė Antikos rašytinių šaltinių.

Priedai

Paulius skelbė savo paties išsigalvotas teorijas

Iš laiško romiečiams aiškiai matome, kaip Paulius, siekdamas patvirtinti savo teologines teorijas, perinterpretuoja ir net falsifikuoja tekstus. Pavyzdžiui:

„10 kaip parašyta: „Nėra teisus, nėra nė vieno. 11 Nėra išmanančio, nėra kas Dievo ieško. 12 Visi paklydo ir tapo netikusiais. Nėra kas darytų gera, nėra nė vieno! 13 Jų gerklės – atviras kapas. Savo liežuviais jie rezga klastas, gyvačių nuodai jų lūpose. 14 Jų burnos pilnos keiksmų ir kartumo, 15 jų kojos eiklios kraujui pralieti, 16 jų keliuose griovimas ir vargas. 17 Jie nepažino taikos kelio, 18 ir jie neturi Dievo baimės“.

(Rom. 3,10-18)

Iš pirmo žvilgsnio atrodo gana išmintingas tekstas. Bet tikrumoje, tai kontekstą neatitinkantis svetimų tekstų plagijavimas. Tai vien interpretacijos ir net klaidingai atkartoti tekstai. Kaip sakytą, tai iš bendro išsilavinimo į krūvą sugrūsti Pauliaus „pamokymai“. Konkrečiu atveju visą žmoniją Paulius paskelbia nusikaltėliais ir aiškina, kad „ką besakytų įstatymas, jis kalba tiems, kurie yra įstatymo valdžioje“, vadinasi vien žydams (Rom. 3,19), ir taip aiškiai gina savo protėvių tikėjimą, nuo pagonių įtakos.

O pagonims Paulius aiškina, kad nereikia laikytis įstatymo: „...nes įstatymo darbai Jo akivaizdoje nebus išteisintas nė vienas žmogus. Per įstatymą tik pažįstame nuodėmę.“ (Rom. 3,19) Vadinasi, jei pažinote nuodėmę, tai ir likite taip, kaip esate, nes iš įstatymo, anot Pauliaus, pagonims jokios naudos. Čia Pauliui rūpi vien tai, kad pagonys įtikėtų Jėzų Kristų ir pamirštų tą nukryžiuotąjį - Jėzų Nazaretį (1.Kor. 2,1-3). Taigi, bepigū buvo mulkinti tuos vargšus neišmanėlius pagonis.

Nors Paulius sako: „kaip parašyta“, parašyta yra visiškai kitaip. Čia pateikto teksto 10-12 stropai, tai iškreipti psalmės 14,1. ir 3. tekstai: „1 Kvailiai sako savo širdyse: ‚Nėra jokio Dievo.‘ Jie nieko neverti, jų darbai yra pasibjaurėtini, nėra nei vieno, kuris daro gerą. (...) 3 Taigi jie visi nusigręžė ir visi tapo netikusiais, ten nėra nei vieno, kuris daro gera, net vienintelio.“

Tekstas kalba apie sąmoningai nusiteikusius bedievius. Bet Pauliui vien bedievių nepakanka, norint skelbti jo paties sugalvotą, sadistinę

„prigimtinės nuodėmės“ teoriją. Jis piktnaudžiauja raštais ir visus žmones vadina nusikaltėliais.

O sekančiame, tryliktame strope, Paulius klaidinančiai interpretuoja psalmės 5,10 tekstą: *„Nes jų burnoje nėra nieko patikimo, jos vidus vien papiktinimai. Jų gerklės yra atviras kapas, savo liežuviais jie vien veidmainiauja.“* Čia Paulius priplaka ir tuo pačiu falsifikuoja dalį psalmės 14,4 teksto: *„Jie turi aštrius liežuvius kaip gyvatės, gyvačių nuodai jų lūpose.“* O keturioliktas stropas, tik dalinai atkartoja psalmės 10,7 tekstą: *„Jo burna pilna keiksmų, pilna melo ir apgaulės, jo liežuvis pridaro vargų ir nelaimių.“*

Lygiai taip elgiasi Paulius ir su 15-18 stropais, kur pakankamai nevykusiai atkartoja Jesaja 59,7-8: *„Jų kojos eiklios piktadarybėms, jie skuba pralieti nekaltą kraują. Jų mintys tai piktadarybės mintys, jų kelyje lieka vien griuvėsiai ir žala.“* Tą savo tariamą citatą Paulius užbaigia interpretuodamas psalmę 36,2: *„Tai mano nusikaltėliai bedievišku veikimu jų širdžių gelmėse. Jie neturi Dievo baimės.“*

Taigi, Paulius sako: „kaip parašyta“, ir tariamai cituoja, bet tikrumoje, yra gana prastas Senojo Testamento žinovas. Ir kaip sakyta, Paulius skelbia vien savo paties išsigalvotas teologines teorijas. Kaip matome, tai iš Paulius bendrojo išsilavinimo į krūvą sugrūstas „fariziejų mokymas stabmeldžiams“. Stabmeldžiams, kurie apie to teksto šaltinius, nieko neišmanė.

Apie Evangelijų pradžia

Trijų sinoptinių Evangelijų autoriai, sekdami Antikos tradiciją, savo veikalo pirmąją eilutę nurodė, apie ką eis kalba. Taip ir evangelistas Markus⁴ pirmu savo veikalo sakiniu mus informuoja: tai „Jėzaus⁵ evangelijos pradžia“. Lukas taip pat laikosi Antikos tradicijos ir sako, kad jis mėgins tvarkingai atstatyti tą raštą, kurį jau daugelis mėgino atstatyti. Šiandien visiškai aišku, kad evangelisto Mato niekada nebuvo. Bet galima manyti, kad koks tai Matas mėgino parašyti Jėzaus kilmės knygą, nes pirmu sakiniu nurodo, jog tai ką jis aprašo, yra Jėzaus kilmės knyga. Tos kilmės knygos dalį prijungus prie iš pirmosios Markaus Evangelijos išrinktų tekstų dalių, buvo sudaryta šiandieninė Evangelija pagal Matą. Pati „Kilmės knyga“, galėtų būti prilyginta eilinei apokripei, nes nėra Evangelija ar jos dalis ir neturi skelbimo turinio, kas savaime ir tiesiog privalomai išplaukia iš pačios Evangelijos sąvokos. O tikra trijų sinoptinių Evangelijų pradžia yra pasakojimas apie Joną Krikštytoją, kuris randamas nuosekliai paskirstytas per visas tris Evangelijas.

Eusebijaus iš Cesarėjos „Bažnyčios istorijoje“,⁶ parašytoje ketvirtąjį šimtmečio pirmoje pusėje randame, kaip evangelistas Jonas aptaria Evangelijų pradžia: „Raštams stokoja atpasakojimo, ką Jėzus veikė pirmiausiai, savo mokymo pradžioje.“ Eusebijaus papildo šią mintį sakydamas: „Taip aiškindamas jis (apaštalas Jonas) visiškai teisingas. Nes yra aišku, kad trys evangelistai aprašo vien tai, ką Šventenybė po Jono Krikštytojo suėmimo per vienus metus nuveikė, ką jie pačioje jų raštų pradžioje leidžia suprasti“.

Ta pirmoji Markaus Evangelija buvo padiktuota apaštalo Petro ir jo pasekėjų. Trys sinoptinės Evangelijos, su keliais nedideliais vėlesniais priedais, aprėpia visą Markaus Evangeliją ir yra taip seniai ieškotas, bet niekada nerastas, taip vadinamas Q – Šaltinis. Čia kaip pavyzdys pateikiamas atstatytas pirmasis, pirmosios Markaus Evangelijos epizodas.

⁴ Mes gi nesakome Morkus Aurelijus, kai minime ciesorių. Mes sakome taip kai ir yra: Markus Aurelijus. Tai kodėl evangelistas Markus lietuviškai vadinamas vos ne kaip morkų augintojas, pravarde: Morkus?

⁵ Iš devynių teksto patikslinimui naudotų kodeksų, tik du, kodeksas „Sinaiticus“ ir kodeksas „Vaticanus“ šioje vietoje prirašo „Mesijaus“ ir tik vienas kodeksas „Alexandrinus“ prirašo „Dievo sūnaus“. Kadangi pirmosios Evangelijos, to Antikos perlo atstatymas nėra religinio pobūdžio darbas, čia ir kiek tik įmanoma kitur, laikomasi kuo arčiau originalaus teksto.

⁶ Eusebius, Historia Ecclesiastica III 24

Markaus Evangelijos pradžia

Jėzaus evangelijos pradžia, kaip pranašo Izaijo parašyta: „Štai aš siunčiu pirma tavęs savo pasiuntinį, kuris nuties tau kelią. Tyruose šaukiančiojo balsas: ‚Paruoškite Viešpačiui kelią! Ištiesinkite jam takus!‘“⁷

Penkioliktasis ciesoriaus Tiberijaus viešpatavimo metais, Ponicijui Pilotui valdant Judėją, Erodiui esant Galilėjos tetrarchu, jo broliui Pilypui - Iturėjos bei Trachonitidės krašto tetrarchu, Lisanijui - Abilėnės tetrarchu, prie vyriausiųjų kunigų Ano ir Kajafo, pasigirdo Viešpaties žodis Zacharijo sūnui Jonui dykumoje. | Anomis dienomis pasirodė Jonas Krikštytojas. Jis skelbė Judėjos dykumoje: „Atsiverskite, nes prisiartino dangaus karalystė“. Jis yra tas, apie kurį pranašas Izaijas yra pasakęs: „Dykumoje šaukiančiojo balsas: ‚Paruoškite Viešpačiui kelią! Ištiesinkite Jam takus!‘“⁸

Taip pasirodė dykumoje Jonas. Jis krikštijo ir skelbė atsivertimo krikštą nuodėmėms atleisti. Pas jį traukė visa Judėjos šalis ir visi Jeruzalės gyventojai. Jie išpažindavo nuodėmes ir buvo jo krikštijami Jordano upėje. | Jis apėjo visą Pajordanę, skelbdamas atsivertimo krikštą nuodėmėms atleisti, kaip parašyta pranašo Izaijo kalbų knygoje: Tyruose šaukiančiojo balsas: Taisykite Viešpačiui kelią! Ištiesinkite jam takus! Kiekvienas slėnys tebūna užpiltas, kiekvienas kalnas bei kalnelis - nulygintas. Kreivi keliai taps tiesūs, o duobėti - išlyginti. Ir visi žmonės išvys Dievo išgelbėjimą.⁹

Jonas vilkėjo kupranugario vilnų apdaru, o strėnas buvo susijuosęs odiniu diržu. Jis valgė skėrius ir lauko medų. Jis skelbė: „Po manęs ateina galingesnis už mane, - aš nevertas nusilenkęs atrišti jo kurpių dirželio. Aš jus krikštijau vandeniu, o jis krikštys jus Šventąja Dvasia“.¹⁰

Pamatęs daug fariziejų ir sadukiejų, einančių krikštytis, Jonas juos barė: „Angių išperos, kas jus pamokė bėgti nuo besiartinančios rūstybės? Duokite tikrų atsivertimo vaisių! Ir nemėginkite ramintis: ‚Tuo, mūsų Tėvas - Abraomas‘. Aš jums sakau, kad Dievas gali pažadinti Abraomui vaikų iš šitų akmenų. Štai kirvis jau prie medžio šaknų, ir kiekvienas medis, kuris neduoda gerų vaisių, bus iškirstas ir įmestas į ugnį. Aš jus krikštiju vandeniu, kad atsiverstumėte, bet

⁷ Mk. 1,1-3

⁸ Lk. 3,1-2; Mt. 3,1-3

⁹ Mk. 1,4-5; Lk. 3,3-6

¹⁰ Mk. 1,6-8

po manęs ateis galingesnis už mane, - aš nevertas jam nė kurpių nuauti. Jisai krikštys jus Šventąja Dvasia ir ugnimi. Jo rankoje vėtyklė, ir jis išvalys savo kluoną. Kviečius surinks į klėtį, o pelus sudegins neužgesinama ugnimi“. | O Jonas vilkėjo kupranugario vilnų apdaru, strėnas buvo susijuosęs odiniu diržu. Jo maistas buvo skėriai ir lauko medus. Pas jį ėmė rinktis Jeruzalės gyventojai, visa Judėja ir visa Pajordanė. Jie išpažindavo nuodėmes ir buvo jo krikštijami Jordano upėje.¹¹

Ateinančioms pas jį krikštytis minioms Jonas sakė: „Angių išperos. Kas jus pamokė bėgti nuo besiartinančios rūstybės? Duokite tikrą atsivertimo vaisių! Ir nebandykite ramintis: ‘Tuo, mūsų tėvas - Abraomas’. Aš jums sakau, kad Dievas gali pažadinti Abraomui vaikų iš šitų akmenų. Štai kirvis jau prie medžio šaknų, ir kiekvienas medis, kuris neduoda gerų vaisių, bus iškirstas ir įmestas į ugnį“. Minios jį klausinėjo: „Tai ką gi mums daryti?“ Jis sakydavo jiems: „Kas turi dvejus marškinius, tepasidalija su neturinčiu, ir kas turi ko valgyti, tegul taip pat daro“. Ėjo ir muitininkai krikštytis ir klausė: „Mokytojau, o ką mums daryti?“ Jis aiškino jiems: „Nereikalaukite daugiau, negu jums nustatyta“. Taip pat ir kariai klausinėjo: „O ką mums daryti?“ Jis jiems sakė: „Nieko neskriauskite ir melagingai neliūdikite, tenkinitės savo alga“.

Stiprėjant žmonių lūkesčiams ir daugeliui pradėjus spėlioti, ar čia kartais ne Mesijas, Jonas visiems kalbėjo: „Aš, tiesa, krikštiju jus vandeniui, bet ateina už mane galingesnis, kuriam aš nevertas atrišti kurpių dirželio. Jisai krikštys jus Šventąja Dvasia ir ugnimi. Jo rankoje vėtyklė: jis išvalys savo kluoną ir surinks kviečius į klėtį, o pelus sudegins neužgesinama ugnimi“. Dar daug kitų paraginimų jis davė tautai ir skelbė gerąją naujieną.

Bet tetrarchas Erodas, Jono baramas dėl Erodiados, savo brolio žmonos, ir dėl visų piktadarybių, kurias darė, pridėjo prie jų dar ir tai, kad uždarė Joną į kalėjimą.¹²

¹¹ Mt. 3,7-12; Mt. 3,4-6

¹² Lk. 3,7-20

Kas pasmerkė Jėzų?

Jėzus buvo nukryžiuotas ne tam, kad praliejus kraują būtų nuplautos kieno tai nuodėmės, kaip teigia Paulius ir jo bažnyčia. Jėzus buvo pasmerktas taip, kaip Evangelijoje rašo apaštalas Jonas: „Vienas iš jų Kajafas, tais metais vyriausiasis kunigas, jiems tarė: „Jūs nieko neišmanote ir nepagalvojate, jog jums naudingiau, kad vienas žmogus mirtų už tautą, o ne visa tauta žlugtų“ (Jon.11,49-50). Čia pateikiamas iš sinoptinių Evangelijų atstatytas pirmosios Markaus Evangelijos epizodas, kuris aiškiai aprašo, kaip ir kas mirčiai pasmerkė Jėzų. Suprantama tokios, aiškiai įvykius aprašančios Evangelijos, krikščionims ir Paulius bažnyčiai tikrai nereikia.

Rytui išaušus, visi aukštieji kunigai ir tautos seniūnai nusprendė, kad Jėzus turi būti nužudytas. Surišę išvedė jį laukan ir atidavė jį valdytojui Pilotui. | Tuo po to, anksti ryte kai padarė sprendimą, aukštieji kunigai, seniūnai ir rašto aiškintojai, bei visa teismo taryba surištą Jėzų nuvedė ir perdavė Pilotui.¹³ Pakilusi jų gausi minia nusivedė Jėzų pas Pilotą. Ten jie ėmė jį skusti, sakydami: "Mes nustatėme, kad šitas kiršina mūsų tautą ir draudžia mokėti ciesoriui mokesčius, tvirtina esąs Mesijas ir karalius". | O Pilotas paklausė jį: "Ar tu esi žydų karalius?" Jis atsakė jam: "Tu sakai". O aukštieji kunigai visaip jį skundė. Tad Pilotas vėl jį klausė: "Tu nieko neatsakai? Žiūrėk, kaip daug jie tave kaltina." Jėzus daugiau nebeatsakinėjo, o Pilotas labai stebėjosi.¹⁴

Jėzus stovėjo valdytojo akivaizdoje, o valdytojas jį klausė: "Ar tu esi žydų karalius?" Jėzus atsakė: "Tu tai sakai ". Aukštųjų kunigų ir seniūnų skundžiamas, jis nieko neatsakė. Tuomet Pilotas paklausė: "Ar negirdi, kaip baisiai jie tave kaltina?" Bet jis neatsakė nė vienu žodžiu, nė į vieną kaltinimą ir tuo be galo nustebino valdytoją.¹⁵

Per šventes valdytojas paleisdavo miniai vieną kalinį, kurio ji norėdavo. Tuomet turėjo garsų kalinį vardu Jėzus Barabas. Susirinkusius Pilotas paklausė: "Katrą norite, kad jums paleisčiau: Jėzų Barabą ar Jėzų, vadinamą Mesiju?" Mat suprato, kad jie išdavė jį iš pavydo. Sėdinčiam teismo krasėje Pilotui žmona atsiuntė

¹³ Mt.27.1-2; Mk.15.1

¹⁴ Lk..23.1-2; Mk.15.2-5

¹⁵ Mt.27.11-14

įspėjimą: "Nieko nedaryk šiam teisiamam! Šiąnakt sapne aš labai dėl jo kentėjau".¹⁶

Bet aukštieji kunigai ir seniūnai sukurstė žmones, kad prašytų paleisti Barabą, o Jėzų nužudyti. Atsiliepdamas valdytojas jiems sakė: "Katrą norite, kad jums paleisčiau?" Jie šaukė: "Barabą!" Pilotas klausė: "Ką gi man daryti su Jėzumi, kuris vadinamas Mesiju?" Jie visi sakė: "Jis turi būti nukryžiuotas!" Tada jis klausė: "O ką gi pikta jis yra padaręs?" Bet jie dar garsiau šaukė: "Jis turi būti nukryžiuotas!"¹⁷

Pilotas paaiškino aukštiesiems kunigams ir miniai: "Aš nerandu šitame žmoguje jokios kaltės". Bet jie vis aršiau tvirtino: "Jis savo mokslu kursto tautą visoje Judėjoje, pradedant nuo Galilėjos iki čia". Tai išgirdęs, Pilotas paklausė, ar tas vyras galilėjietis. Sužinojęs, kad Jėzus iš Erodo valdų, nusiuntė jį pas Erodą, kuris irgi buvo tomis dienomis Jeruzalėje. Erodas, pamatęs Jėzų, labai apsidžiaugė. Mat jis jau pirmiau norėjo jį išvysti, nes buvo apie jį girdėjęs ir tikėjosi pamatysiąs jį darantį kokį nors stebuklą. Jis ėmė jį visaip klausinėti, bet Jėzus jam neatsakinėjo. Tuo tarpu aukštieji kunigai ir Rašto aiškintojai apstoję be paliovos jį kaltino. Tada Erodas su savo palyda Jėzų paniekino ir išjuokė. Paskui, aprenkęs jį baltu drabužiu, pasiuntė atgal Pilotui. Tą dieną Erodas ir Pilotas tapo draugais, o seniau jie pykosi.¹⁸

Pilotas, sušaukęs aukštuosius kunigus, seniūnus ir liaudį, pareiškė: "Jūs atvedėte man šį žmogų, kaltindami jį liaudies kurstymu. Bet aš, jį apklausęs jūsų akyse, neradau nė vienos jam primetamos kaltės. Taip pat ir Erodas, nes sugražino jį atgal. Taigi jis nėra padaręs nieko, kas būtų verta mirties bausmės. Aš tad jį nuplakdinsiu ir paleisiu".¹⁹

Per šventes jis paleisdavo vieną kalinį, kurio žmonės prašydavo. Tada buvo vienas kalinys, vardu Barabas, suimtas kartu su maištininkais, kurie sąmyšio metu nužudė žmogų. Padidėjusi minia pradėjo prašyti to, ką visuomet Pilotas darydavo. Pilotas atsiliepė: "Ar norite, kad jums paleisčiau žydų karalių?" Mat jis suprato, kad aukštieji kunigai Jėzų įskundė iš pavydo. Tačiau aukštieji kunigai vėl sukurstė žmones reikalauti, kad verčiau jiems paleistų Barabą. Tada

¹⁶ Mt.27.15-19

¹⁷ Mt.27.20-23

¹⁸ Lk..23.4-12

¹⁹ Lk..23.13-16

Pilotas vėl atsakė: "O ką man daryti su žydu karaliumi?" Bet jie vėl rėkė: "Ant kryžiaus jį!" Pilotas klausė jų: "O ką gi pikta jis yra padaręs?" Bet jie vis garsiau rėkė: "Ant kryžiaus jį!"²⁰

Jie rėkė visi kartu sakydami: "Pašalink šitą! Paleisk mums Barabą!" O tas buvo patekęs į kalėjimą už maištą įvykusį mieste ir žmogžudystę. Pilotas dar kartą kreipėsi į juos, norėdamas paleisti Jėzų, bet jie nesiliovė šaukę: "Ant kryžiaus, ant kryžiaus jį!" Tada jis trečią kartą tarė: "O ką gi pikta jis yra padaręs? Aš neradau jame jokios mirtinos kaltės. Taigi nuplakdinsiu jį ir paleisiu". Bet jie, garsiai šaukdami reikalavo, kad jis būtų nukryžiuotas, ir šauksmai vis stiprėjo. Tada Pilotas nusprendė patenkinti jų reikalavimą. Jis paleido įkalintą už maištą ir žmogžudystę, kaip jie troško, o Jėzų jis atidavė jų valiai.²¹

Pamatęs, kad nieko nelaimi, o sąmyšis vis didėja, Pilotas paėmė vandens, nusimazgojo rankas minios akivaizdoje ir tarė: "Aš nekaltas dėl šio teisiejo kraujo. Jūs žinokitės!" O atsiliepdami visi žmonės šaukė: "Jo kraujas ant mūsų ir mūsų vaikų!" Tuomet jis paleido jiems Barabą, o Jėzų nuplakdinęs atidavė nukryžiuoti. | Norėdamas įsiteikti miniai, Pilotas paleido Barabą, o Jėzų nuplakdino ir atidavė nukryžiuoti.²²

²⁰ Mk.15.6-14

²¹ Lk..23.18-25

²² Mt.27.24-26; Mk.15.15

Apie autorių

Ši knyga atsirado kaip atskiras darbas, tiriant Evangelijų kilmę. Tai stipriai papildytas autoriaus vertimas iš vokiečių kalbos. Po daugiau nei 40 metų Evangelijų bei Naujojo Testamento studijų ir skaitytojai gali pasinaudoti to darbo vaisiais. Kad išvengti bereikalingų ginčų dėl panaudotų šaltinių, šioje knygoje vertinami ir komentuojami vien krikščionių pripažinti ar kanonizuoti raštai. Tų šaltinių pilnai pakanka atstatant krikščionybės kilmės chronologiją.

Šiame darbe skaitytojas neturėtų ieškoti gražbylostės formų, ko autorius niekada nesimokė, ir nereikia ieškoti labai jau teisingų rašto formų.

Leiskite turiniui kalbėti už save...

Impressum

Textinhalt: © Gedas-Erwin Schneider

Bildmaterial: Foto von Myriam Thyès, gemeinfrei.
Malta, Valletta: St. Paul column.

Alle Rechte vorbehalten.

© 2010-2016 Gedas-Erwin Schneider

Be raštiško autoriaus sutikimo, šią knygą ar jos dalis negalima kopijuoti ir platinti. Cituojant yra būtina nurodyti citaos šaltinį.

Ohne schriftliche Genehmigung des Herausgebers ist es nicht gestattet das Buch oder Teile daraus in irgendeiner Form zu vervielfältigen oder zu verbreiten. Dasselbe gilt für das Recht der öffentlichen Wiedergabe. Aufnahme in die „Google Book's“ oder gleichartige kommerzielle Sammlungen ist ohne schriftliche Genehmigung des Herausgebers ausdrücklich nicht erlaubt.

Kontaktui: elpartner@elmarkt.de
<http://www.elmarkt.de/pasiskaitymui/>